

VÝJIMEČNÝ, MYŠLENKOVĚ PROVOKATIVNÍ ROMAN
PŘEDLOHA PRO ÚSPĚŠNÝ SERIÁL HBO

TOM PERROTTA
POZŮSTALÍ

PLUS

PŘELOŽIL JIŘÍ KOBĚLKA

Pozůstalí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.nakladatelstviplus.cz
www.albatrosmedia.cz

Tom Perrotta
Pozůstalí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

TOM PERROTTA
POZŮSTALÍ

PŘELOŽIL JIŘÍ KOBĚLKA

PLUS

PRO NINU A LUKEA

OBSAH

PROLOG	7
--------	---

DÍL PRVNÍ: TŘÍLETÉ VÝROČÍ

DEN HRDINŮ	17
CELÁ TŘÍDA JILL	34
NĚKDO SPECIÁLNÍ	50

DÍL DRUHÝ: MAPLETON ZNAMENÁ ZÁBAVU

MODRÁ STUHA	100
SLIB MLČENÍ	114
KDO JDE NA POKOJ	131

DÍL TŘETÍ: VESELÉ SVÁTKY

ŠPINDÍROVÉ	155
SNĚHOVÉ VLOČKY A CUKRÁTKA	169
NEJLEPŠÍ KŘESLO NA SVĚTĚ	180
BALZEROVA METODA	191

DÍL ČTVRTÝ: BUĎ MŮJ VALENTÝN

NADPRŮMĚRNÁ PARTNERKA	217
PŘEDSUNUTÝ DŮM	230
BOSÝ A TĚHOTNÁ	244
V GRAPEFRUITU	256

DÍL PÁTÝ: ZÁZRAČNÉ DÍTĚ

KAŽDOU MINUTOU	279
VĚCI, JICHŽ BY SE MĚL ČLOVĚK ZBAVIT	292
JSEM RÁD, ŽE SEŠ TADY	304

PROLOG

Laurii Garveyovou nevychovali ve víře v náboženské vytržení. Vlastně ji nevedli k žádné víře, snad jen k víře v pošetilost víry samotné.

J sme agnostici, říkávala i ona svým dětem, když byly ještě malé a potřebovaly se nějak vymezit vůči svým katolickým, židovským a unitářským kamarádům. *Nevíme, jestli existuje Bůh, a neví to ani nikdo jiný. Oni možná tvrdí, že ano, ale ve skutečnosti to nevědí.*

Poprvé se o vytržení doslechla v prvním ročníku vysoké školy, kdy se zapsala na předmět s názvem Úvod do světových náboženství. Když jim profesor tento úkaz vysvětloval, připadalo jí to jako vtip: zástupy křesťanů prý náhle vyletí z šatů, vynesou se skrze střechy svých domovů a automobilů a setkají se v nebi s Ježíšem, kdežto všichni ostatní budou stát opodál a s otevřenými ústy žasnout, kam se všichni ti dobří lidé podělí. Tenhle teologický výklad jí připadal ponurý i potom, co si v učebnici přečetla kapitolu o „premileniálním dispenzacionalismu“ – snůšku blábolů o armageddonu, antikristovi a čtyřech jezdcích Apokalypsy. Působil na ni dojmem náboženského kýče, nevkusného jako malba na černém sametu, jako fantazie schopná oslovit jen lidi, kteří jedí moc smaženého jídla, bijí děti a nemají problém s teorií, že jejich milující Bůh vymyslel AIDS, aby ztrestal homosexuály. V následujících letech si tu a tam všimla, že někdo čte na letišti nebo ve vlaku knihu z LaHayeovy série *Ponechání napospas*, a vždy přitom pocítila svíravou lítost a možná taky špetku něhy k chudákovi, který nemá nic kvalitnějšího ke čtení a nic lepšího na práci než sedět a snít o konci světa.

A pak se to stalo. Biblické proroctví se naplnilo, přinejmenším částečně. Z celého světa zmizeli lidé, miliony lidí v jediném okamžiku. Tohle

už nebyla starověká báje, například že za vlády Římanů vstal nějaký chlápek z mrtvých, ani otřepaná místní legenda typu, že když Joseph Smith ze státu New York rozmlouval s andělem, objevil v zemi zlaté desky. Tohle byla realita. Vytržení se odehrálo i u nich ve městě a postihlo mimo jiné dceru její nejlepší kamarádky, když Laurie samotná byla právě doma. Ani kdyby ji Bůh oslovil z hořícího keře, nezasáhl by do jejího života výrazněji.

Alespoň by si to člověk myslel. Přesto se Laurii ještě několik následujících týdnů a měsíců dařilo popírat, co bylo zjevné, držet se vlastních pochybností jako tonoucí stébly a zoufale přizvukovat vědcům, expertům a politikům, kteří stále trvali na tom, že příčina jevu, jenž mezitím vešel ve známost jako „Náhlé zmizení“, je dosud neznámá, a nabádali veřejnost, aby nedělala předčasné závěry, dokud nadstranická vládní vyšetřovací komise nezveřejní oficiální zprávu.

„Stala se tragická událost,“ opakovali pořád dokola. „Onen úkaz jevil rysy náboženského vytržení, ale nezdá se, že by šlo o skutečné vytržení.“

Zajímavé bylo, že nejhalasněji se tímto argumentem oháněli samotní křesťané, kteří si jaksí nemohli nevšimnout, že mnozí lidé, kteří onoho 14. října zmizeli – hinduisté, buddhisté, muslimové, židé, ateisté, animisté, homosexuálové, Eskymáci, mormoni i zoroastriáni –, nepřijali za svého osobního spasitele Ježíše Krista. Ze všech možných hledisek šlo o nahodilý výběr, a pokud něco křesťanský koncept vytržení nepřipouštěl, pak právě nahodilost. Celým jeho smyslem ostatně bylo oddělit zrno od plev: odměnit ty, kdo skutečně uvěřili v Ježíše, a zbytek světa varovat. Vytržení nerozlišující věřícího od nevěřícího proto žádným vytržením být nemohlo.

Za této situace bylo snadné podlehnout zmatku, rozhodit ruce a tvrdit, že prostě nevím, co se děje. Laurie to ovšem věděla. Hluboko v srdci to věděla hned ve chvíli, kdy se to stalo. Zůstala ponechaná napospas. Stejně jako všichni, kteří nezmizeli. A bylo úplně jedno, že Bůh při svém rozhodování, koho vybere a koho ne, nezohlednil náboženské přesvědčení – vlastně to bylo ještě horší, poněvadž to působilo jako osobní odmítnutí. Laurie se však rozhodla, že bude tohle vědomí ignorovat. Že

ho uloží do temných zákoutí své mysli, do sklepních prostor duše vyhrazených pro věci, na které je nesnesitelné myslet – na stejné místo, kam člověk zakutá vědomí, že jednou umře, aby mohl normálně žít a každou minutu každého dne nepodléhal depresi.

A navíc byly první měsíce po vytržení pořádně rušné: v Mapletonu zrušili školní výuku, její dcera byla celý den doma a syn se vrátil z univerzity. Stejně jako předtím musela Laurie nakupovat, prát, vařit a mýt nádobí. Kromě toho bylo třeba obejít pohřby, sestavit fotoprezentace, neustále si otírat slzy a absolvovat spoustu vyčerpávajících rozhovorů. Laurie trávila mnoho času s nebohou Rosalíí Sussmanovou – skoro každé dopoledne ji navštívila a pomáhala jí překonávat její nezměrný zármutek. Někdy spolu mluvily přímo o její zmizelé dceři Jen: jak milá to byla holka, jak se pořád usmívala a tak dál. Většinou však obě jen seděly a mlčely. Jejich ticho bylo hluboké, ale ne tíživé – jako by ani jedna z žen neměla na srdci nic, čím by stálo za to ho přerušit.

Ve městě se začali objevovat hned na podzim toho roku: lidé v bílých šatech, kteří se zásadně pohybovali ve dvojicích stejného pohlaví a neustále kouřili. Laurie jich pár znala – třeba Barbaru Santangelovou, jejíž syn chodil s její dcerou do třídy, nebo Martyho Powerse, který hrával s jejím mužem baseball a při vytržení, nebo co to vlastně bylo, přišel o manželku. Většinou si vás tihle lidi nevšimli, ale někdy začali zničehonic chodit za vámi jako soukromí detektivové, které si někdo najal na vaše sledování. Když jste je pozdravili, jen na vás tupě vejrali, ale jakmile jste jim položili zásadnější otázku, podali vám vizitku, na které byl natištěný vzkaz tohoto znění:

**JSME ČLENOVÉ PROVINILÉHO ZBYTKU. SLOŽILI JSME
SLIB MLČENÍ. STOJÍME PŘED VÁMI JAKO ŽIVOUČÍ
PŘIPOMÍNKA OHROMNÉ BOŽÍ MOCI. TO ON NAD NÁMI
VYNESE SOUD.**

Na druhé straně vizitky stála webová adresa, na které se daly získat další informace: www.guiltyremnant.com.

Byl to prapodivný podzim. Od katastrofy uplynul celý rok, pozůstali vstřebali ránu a ke svému úžasu zjistili, že se stále drží na nohou, byť někteří vrávorají o něco víc než jiní. Situace se jakýmsi zkusným a křehkým způsobem začala vracet do normálu. Školy se znovu otevřely a většina lidí se vrátila do práce. Kluci hráli o víkendech fotbal v místním parku, a o Halloweenu dokonce chodilo pár koledníků. Člověk cítil, jak se staré návyky obnovují a život opět získává někdejší kontury.

Laurie se však stále nedokázala zapojit. Jednak se starala o Rosalii a jednak se k smrti bála o své děti. Tom se před začátkem letního semestru vrátil na univerzitu, jenže tam podlehl vlivu nebezpečného samozvaného „léčitele a proroka“ jménem svatý Wayne, ve všech předmětech propadl a odmítl se na léto vrátit domů. O prázdninách jí párkrát zavolał, aby věděla, že se mu nic nestalo, ale neřekl jí, kde je ani co dělá. Jill se zatím potýkala s depresemi a posttraumatickým stresem – což bylo naprosto přirozené, Jen Sussmanová bývala už od školky její nejlepší kamarádka –, ale odmítala o tom s Laurií mluvit a odmítala navštívit psychologa. Její táta a Lauriin manžel Kevin jako by naopak podlehl zvláštní rozjařenosti a neustále kolem sebe šířil dobré zprávy. Firma jen vzkvétá, počasí je hezké a věř nebo ne, zrovna jsem uběhl deset kiláků pod jednu hodinu.

„A co ty?“ zeptal se nakonec a zjevně si v lycrových kalhotách nepřípadal ani trochu nepatřičně. Jeho tvář se jen leskla pevným zdravím a tenkou vrstvou potu. „Cos dělala celý den ty?“

„Já? Pomáhala jsem Rosalii s fotoalbem.“

Kevin nasadil významný výraz, v němž se nelibost mísila s trpělivostí.

„Ona to pořád ještě dělá?“

„Nechce s tím končit. Dneska jsme si trochu zavzpomínaly na Jeninu plaveckou kariéru. Viděly jsme, jak rok od roku rostla, jak se její tělo v modrých plavkách měnilo. Bylo to srdceryvné.“

„Aha.“ Kevin přistoupil k ledničce a nalil si ze zabudovaného zásobníku sklenici ledové vody. Laurie poznala, že ji vůbec neposlouchá – věděla, že o Jen Sussmanovou ztratil zájem už před několika měsíci. „Co je k večer?“

...

Laurie nemohla říct, že ji šokovalo, když jí Rosalie oznámila, že vstupuje do Provinilého zbytku. Lidé v bílém ji fascinovali už od chvíle, kdy je viděla poprvé, a mnohokrát si nahlas položila otázku, jak těžko se asi dodržuje slib mlčení, zvláště když člověk narazí na starého přítele, se kterým se dlouho neviděl.

„V takových případech přece musí trochu přimhouřit oko, nemyslíš?“

„Nevím,“ odpověděla Laurie. „Ale dost o tom pochybuju. Jsou to fanatici. Neradi dělají výjimky.“

„Ani když tam máš třeba bratra, kterého jsi dvacet roků neviděla? To se s ním ani nesmíš pozdravit?“

„Mě se neptej. Zeptej se jich.“

„Jak se jich můžu zeptat? Vždyť nesmí mluvit.“

„Tak já nevím. Běž na jejich webovky.“

Rosalie přes zimu skutečně jejich webové stránky pravidelně navštěvovala. Dokonce navázala blízké virtuální přátelství – slib mlčení se na elektronickou komunikaci zjevně nevztahoval – s ředitelkou veřejných vztahů Provinilého zbytku, příjemnou ženou, která jí odpověděla na všechny otázky a probrala s ní veškeré pochybnosti a výhrady.

„Jmenuje se Connie. Kdysi dělala dermatoložku.“

„Vážně?“

„Pak prodala praxi a celý výtěžek darovala organizaci. Hodně lidí to tak dělá. Provozovat takový podnik není levná záležitost.“

Laurie četla článek o Provinilém zbytku v místních novinách, takže věděla, že v mapletonském „komplexu“ na Ginkgo Street bydlí nejméně šedesát lidí. Šlo o soubor osmi domů, který organizaci věnoval bohatý developer jménem Troy Vincent – on sám dnes v jednom z těchto domů bydlel jako řadový člen a neměl žádná privilegia.

„A co ty?“ zeptala se Laurie. „Ty taky prodáš dům?“

„Hned ne. Mají šestiměsíční zkušební období. Do té doby nemusím dělat žádné závazné rozhodnutí.“

„To je chytré.“

Rosalie zavrtěla hlavou, jako by žasla nad vlastní smělostí. Laurie viděla, jak je nadšená, že se dokázala rozhoupat a změnit svůj život.

„Bude trochu divné chodit pořád v bílém. Tak trochu lituju, že si nevybrali modrou, šedou nebo nějakou jinou. Bílá mi nesluší.“

„A já zas nemůžu uvěřit, že začneš kouřit.“

„No jo.“ Rosalie se zašklebila. Vždycky patřila k programovým nekuřákům – k lidem, kteří si významně mávají rukou před obličejem, kdykoliv se přiblíží na pět metrů k zapálené cigaretě. „Na tohle si budu muset zvyknout. Ale beru to jako svého druhu svátost. Prostě se to musí. Člověk nemá na vybranou.“

„Co na to řeknou tvoje plíce?“

„Nebudem žít tak dlouho, abych dostala rakovinu. Velké soužení, které přijde po vytržení, má podle bible trvat jen sedm let.“

„Jenže tohle nebylo vytržení,“ prohodila Laurie spíš sama pro sebe než pro kamarádku. „Ani náhodou.“

„Měla bys tam jít se mnou.“ Rosaliin hlas zněl měkce a vážně. „Třeba bychom mohly bydlet spolu.“

„To nejde,“ odvětila Laurie. „Nemůžu odejít od rodiny.“

Od rodiny. Jen co to slovo vyhrkla, zmocnil se jí špatný pocit. Rosalie totiž žádnou rodinu neměla. Několik let byla rozvedená a Jen byla její jediné dítě. V Michiganu sice měla matku a nevlastního otce a v Minneapolisu sestru, jenže se s nimi moc nebavila.

„Tušila jsem to.“ Rosalie odevzdaně pokrčila rameny. „Ale zkusit jsem to musela.“

O týden později odvezla Laurie Rosalii na Ginkgo Street. Byl nádherný den plný slunce a ptačího cvrlikání. Komplex působil impozantně – tvořily ho prostorné třípodlažní koloniální domy s dvoutisícimetrovými pozemky, které by se po dokončení nejspíš daly prodat za milion dolarů nebo i víc.

„Páni,“ ulevila si Laurie. „Fešácké bydlení.“

„Já vím.“ Rosalie se nervózně usmála. Byla celá v bílém a nesla si malý kufr obsahující spodní prádlo, toaletní potřeby a fotoalba, do nichž investovala tolik času. „Nemůžu uvěřit, že sem fakt jdu.“

„Jestli se ti tu nebude líbit, zavolej a já pro tebe přijedu.“

„Myslím, že to zvládnou.“

Vyšly po schodech ke vchodu do bílého domu s nápisem ÚSTŘEDÍ nade dveřmi. Laurie nesměla do budovy vstoupit, a tak se s kamarádkou objala na rozloučenou a pak už se jen dívala, jak Rosalii uvádí dovnitř žena s pobledlým, ale laskavým obličejem – možná to byla bývalá dermatoložka Connie.

Uplynul skoro rok, než se Laurie na Ginkgo Street vrátila. Opět to bylo na jaře, i když venku bylo o poznání chladněji a méně slunečno. Tentokrát měla bílé oblečení a kufrík v ruce ona. Kufrík nebyl těžký: měla v něm jen spodní prádlo, kartáček na zuby a album obsahující pečlivě vybrané fotografie její rodiny, jakési stručné vizuální dějiny lidí, jež milovala a které nechávala napospas.

DÍL PRVNÍ
TŘÍLETÉ VÝROČÍ

DEN HRDINŮ

Na přehlídku to byl vhodný den, slunečný a nezvykle teplý. Obloha připomínala barvotiskové obrázky nebes, jaké se používají v nedělní škole. Ještě před nedávnem by lidé cítili při takovém počasí potřebu nervózně zavtipkovat – *Hele, řekli by například, to globální oteplování možná není tak úplně od věci!* Dnes už se však ozonovou dírou nebo smutným životem bez ledních medvědů nikdo dvakrát netrápil. Při zpětném ohlédnutí působilo skoro legračně, kolik energie lidé vyplývali kvůli něčemu tak vzdálenému a nejistému, jako je ekologická katastrofa, která mohla, ale taky nemusela nastat někdy v daleké budoucnosti, dlouho potom, co vy, vaše děti a děti vašich dětí vyčerpáte čas přidělený na tomto světě a odeberete se tam, kam se člověk odebere, jakmile tohle všechno skončí.

Starostu Kevina Garveye sice celé dopoledne pronásledovala úzkost, ale když krácel po Washington Boulevard k parkovišti před střední školou, kde měli sraz účastníci pochodu, přepadl ho nečekaný příval nostalgie. Do přehlídky zbývalo půl hodiny, alegorické vozy stály hezky v řadě připravené vyrazit, pochodová kapela se chystala do bitvy a prokládala ticho nesourodými výkřiky žestů a vlažnými virbly. Kevin se v Mapletonu narodil a vyrostl tady, takže si nemohl nevzpomenout na oslavy státního svátku v dobách, kdy to všechno ještě dávalo smysl, kdy se polovina města seřadila ve špalírech podél Main Street, zatímco druhá polovina – mladí sportovci, skauti obojího pohlaví, belhaví veteráni zahraničních válek následovaní ženami-dobrovolnicemi – kráčeli středem vozovky a mávali na diváky, jako by je překvapovalo, že je vidí, jako by tohle všechno

nebyly oslavy 4. července, nýbrž nějaká bizarní náhoda. V Kevinových vzpomínkách byly tyhle akce neskutečně hlasité, hektické a prodchnuté nevinností: hasičské vozy, tuby, irští stepaři, mažoretky v blyštivých kostýmech, a v jednom roce dokonce i svobodní zednáři, členové odnože zvané Shriners s charakteristickými fezy na hlavě a popojždějí v typických miniaturních autíčkách. Posléze se konala baseballová utkání, společná grilování a řada dalších příjemných rituálů, které vyvrcholily velkým ohňostrojem nad jezerem Fielding, kdy se stovky uchvácených tváří obrátily k obloze a zahájily symfonii užaslých vzdechů a výkřiků při pohledu na ohnivé větrníky a barevné květiny rozstříkující se do tmy a připomínající všem zúčastněným, kdo jsou, kam patří a proč je to všechno dobře.

Dnešní akce – její přesný název zněl Den rozjímání a vzpomínek na zmizelé hrdiny – měla probíhat úplně jinak. Už když Kevin dorazil ke střední škole, cítil ve vzduchu zasmušilou náladu, jakýsi neviditelný opar starého zármutku a chronického nechápavého úžasu, kvůli němuž se lidé bavili tišeji a chovali zdrženlivěji, než by se na tak velkou venkovní akci slušelo. Samotná účast ovšem Kevinu příjemně překvapila a naplnila ho zadostiučiněním vzhledem k tomu, s jak chladným přijetím se přehlídka setkala ve chvíli, kdy poprvé padl návrh na její uspořádání. Podle některých kritiků byla špatně načasovaná („Je příliš brzy!“ argumentovali naléhavě), kdežto jiní odmítali sekulární ráz vzpomínkové akce na 14. říjen coby od základů pomýlený a potenciálně rouhačský. Tyto námitky však časem utichly – buď proto, že se organizátorům podařilo získat skeptiky na svou stranu, anebo prostě proto, že lidé měli přehlídky rádi a příliš jim nezáleželo na tom, při jaké příležitosti se konají. Každopádně se do průvodu přihlásilo tolik občanů Mapletonu, že si Kevin musel klást otázku, jestli vůbec zbude někdo, kdo jim bude mávat, jakmile vyrazí po Main Street směrem ke Greenway Parku.

Za řadou policejních zátarasů se Kevin zastavil a chvíli sbíral síly na dnešní den, o němž věděl, že bude dlouhý a náročný. Kamkoliv se podíval, viděl zlomené lidi a čerstvé připomínky utrpení. Zamával Martě Reederové, kdysi výřečné dámě, která pracovala na listovní přepážce místní pošty; Martha se na něj smutně usmála a otočila se k němu, aby

si mohl lépe prohlédnout podomácku vyrobenou ceduli, kterou držela v ruce. Byla na ní velká fotografie její tříleté vnučky, vážně se tvářící holčičky s kudrnatými vlasy a malinko křivými brýlemi. ASHLEY, stálo na ceduli, MŮJ ANDÍLEK. Vedle Marthy stál Stan Washburn – policista ve výslužbě a Kevinův bývalý trenér amerického fotbalu. Tento podsaditý drobný muž bez krku měl na imponantním pivním panděru natažené bílé triko, které vyzývalo kolemjdoucí: ZEPTEJ SE MĚ NA BRATRA. Kevin náhle pocítil silné nutkání prchnout, utéct domů a celé odpoledne zvedat činky nebo hrabat listí, zkrátka dělat jakoukoliv osamělou a otupující činnost. I tahle touha ho však rychle přešla, jako by to byla škytavka či nestoudná sexuální fantazie.

Tiše a strastiplně si povzdechl a vnořil se do davu. Podával lidem ruce, oslovoval je jmény, svědomitě naplňoval svou představu politika z malého města. Jako bývalá hvězda místního středoškolského týmu amerického fotbalu a jako prominentní místní podnikatel – zdědil rodinný řetězec samoobslužných prodejen alkoholu a během patnácti let zvýšil jeho tržby na trojnásobek – byl Kevin ve městě oblíbenou a velmi výraznou postavou, avšak nápad kandidovat na úřad starosty mu nikdy nebleskl hlavou. Až se k němu jednou loni zničehonic dostala petice podepsaná dvěma sty spoluobčanů, z nichž mnohé dobře znal: „My níže podepsaní zoufale hledáme v těchto temných časech vedení. Pomůžete nám získat naše město zpět do vlastních rukou?“ Kevina tato výzva dojala, a protože se právě potloukal od něčeho k ničemu – o pár měsíců dříve prodal za slušný balík firmu a pořád nevěděl, jak by měl se svým životem dál naložit –, přijal kandidaturu na úřad starosty za nově založené politické uskupení s názvem Strana naděje.

Ve volbách zaznamenal drtivé vítězství a sesadil z křesla Ricka Malverna, který funkci starosty vykonával tři volební období, ale veškerou důvěru voličů pozbyl ve chvíli, kdy se v rámci „rituální očisty“, jak to sám nazýval, pokusil vypálit vlastní dům. Nevyšlo mu to – hasiči navzdory jeho halasným námitkám trvali na tom, že tenhle požár zkrátka musí uhasit – a Rick dnes bydlel ve stanu na zahradě před ohořelými ostatky své šestipokojové viktoriánské vily. Když si šel Kevin po ránu zaběhat, čas od času zastihl svého někdejšího protikandidáta právě ve chvíli, kdy

vylézal ze stanu – jednou na sobě bývalý starosta neměl nic než pruhované trenýrky –, a oba muži se pak na ztichlé ulici rozpačitě pozdravili nějakým tím *Ahoj* nebo *Jak se vede?*, aby dali hrdě najevo, že mezi nimi nezůstala zlá krev.

A přestože Kevin bytostně nesnášel, když ho někdo jako starostu chytal za paži nebo plácal po zádech, cítil jako svou povinnost být k dispozici voličům, a to i magorům a věčným nespokojencům, kteří při veřejných akcích tohoto typu neomylně vylézali z děr. Jako první ho hned na parkovišti oslovil Ralph Sorrento, nerudný instalátér ze Sycamore Road, jenž si proklestil cestu hloučkem smutně se tvářících žen v totožných růžových tričkách a postavil se Kevinovi přímo do cesty.

„*Pane starosto,*“ začal významně a usklíbl se přitom, jako by tohle oslovení bylo něčím směšné. „Doufal jsem, že vás potkám. Neodpověděl jste mi na e-mail.“

„Dobré ráno, Ralphe.“

Sorrento si založil ruce na prsou a prohlédl si Kevina se směsicí pobavenosti a opovržení, která působila znepokojivě. Byl to urostlý a obtloustlý chlap s nakrátko ostříhanými vlasy a ježatou bradkou. Měl na sobě vojenské kalhoty se skvrnami od vazelíny a bundu s kapucí a termopodšívkou. Přestože ještě nebylo ani jedenáct hodin, cítil Kevin v jeho dechu pivo a věděl, že tenhle chlap mu sem přišel dělat problémy.

„Takže aby bylo jasno,“ oznámil Sorrento nepřirozeně silným hlasem. „Ty posraný prachy prostě nezaplátím.“

Šlo o stodolarovou pokutu vyměřenou Sorrentovi za střelbu na smečku zbloudilých psů, kteří se zatoulali na jeho pozemek. Bígl zahynul na místě, ale kříženec německého ovčáka a labradora se odplazil s kulkou v zadní noze pryč a nechal za sebou krvavou stopu táhnoucí se přes tři bloky až k mateřské škole na Oak Street, kde se zhroutil na chodník. Policie se zastřelenými psy obvykle příliš nezabývala – k těmto incidentům docházelo se skličující pravidelností –, jenže v tomto případě vidělo smrtelné křeče zvířete několik předškolních dětí a vzhledem ke stížnostem jejich rodičů a učitelek nemohl Sorrento zůstat bez postihu.

„Pozor na výrazy,“ varoval ho Kevin a podvědomě vnímal, že se jejich směrem otáčejí hlavy přítomných.

Sorrento mu zapíchl do hrudi ukazováček. „Už mám až po krk toho, jak mi ti čokolové serou na trávník.“

„Ty psy nemá rád nikdo,“ připustil Kevin. „Ale příště zavolejte do útulku.“

„Do útulku.“ Sorrento zopakoval jeho slova a pohrdlivě se přitom uchechtl. Opět mu zabodl ukazovák do prsou, až se dotkl hrudní kosti. „Ti dělaj úplný hovno.“

„Mají podstav.“ Kevin se přinutil ke zdvořilému úsměvu. „Za dané situace dělají maximum. Tak jako my všichni. Což jistě chápete.“

Sorrento jako by chtěl naznačit, že to skutečně chápe, a zmírnil tlak na Kevinův hrudník. Naklonil se těsně k němu a promluvil na něj hlubokým a důvěrným hlasem. Z úst mu vycházel nakyslý zápach.

„Buďte vod tý lásky a vyřídte policajtům, že jestli ode mě fakt chtěj prachy, tak si pro ně budou muset přijít. Řekněte jim, že už na ně budu čekat s upilovanou brokovnicí.“

Znovu se zašklebil a snažil se vypadat jako tvrděák. Kevin však viděl v jeho skelných očích bolest – za chvástavým výrazem se ukrývala téměř prosebnost. Pokud si Kevin dobře vzpomínal, přišel Sorrento při náhlém zmizení o dceru, buclatou devítí či desetiletou holčičku. Jmenovala se Tiffany, Britney nebo nějak podobně.

„Vyřídím.“ Kevin ho jemně poklepal po rameni. „Ale co kdybyste teď šel domů a trochu si odpočinul?“

Sorrento plácl Kevina přes ruku.

„Nedotýkejte se mě, kurva.“

„Pardon.“

„Prostě jim tlumočte, co jsem vám řekl, jasný?“

Kevin mu to slíbil a odchvátal pryč, přičemž se snažil nemyslet na strach, který mu náhle sevřel žaludek. Na rozdíl od některých sousedních měst Mapleton nikdy nezažil sebevraždu formou vyprovokování policisty ke střelbě, ale Kevin cítil, že Ralph Sorrento si s touto myšlenkou přinejmenším pohrává. Jeho plán nepůsobil příliš nápaditě – poldové měli důležitější věci na práci než nezaplacené pokuty za týrání zvířat –, ale

při správném odhodlání se dal vymyslet bezpočet způsobů, jak dohnat policajta ke smrtící konfrontaci. Kevin si zapsal do paměti, že to musí ohlásit náčelníkovi, aby jeho lidé věděli, s kým mají co do činění.

Pohroužený do těchto myšlenek si Kevin vůbec neuvědomil, že míří přímo k reverendovi Mattu Jamisonovi z někdejší Sionské biblické církve. Všiml si ho až ve chvíli, kdy už bylo na úhybný manévr pozdě. Nezbyvalo mu tedy než zvednout obě ruce v marné snaze odmítnout místní nactiutrhačný věstník, jímž mu reverend mával před obličejem.

„Vezměte si to,“ vyzval ho Jamison. „Jsou tam věci, které vám vyrazí dech.“

Keвина nenapadl elegantní způsob, jak se vykroutit, a tak zdráhavě převzal věstník s nekompromisním, ale poněkud těžkopádným názvem: „14. ŘÍJEN NEBYL ŽÁDNÉ VYTRŽENÍ!!!“ Na první stránce se skvěla fotografie doktorky Hillary Edgersové, oblíbené dětské lékařky, která před třemi lety zmizela spolu se sedmaosmdesáti místními spoluobčany a miliony dalších lidí z celého světa. DOKTORČINA BISEXUÁLNÍ LÉTA NA UNIVERZITĚ ODHALENA! hlásal titulěk a pod ním se vyjímal box obsahující větu: „Vůbec jsme nepochybovali, že je to lesba,“ prozrazuje tehdejší spolubydlicí.“

Kevin doktorku Edgersovou znal a obdivoval ji. Měla dva syny – dvojčata ve stejném věku jako jeho dcera –, dvakrát týdně dobrovolně sloužila na místní bezplatné klinice pro chudé děti a pro rodičovské sdružení pořádala přednášky na témata jako „Dlouhodobé účinky otřesu mozku na mladé sportovce“ nebo „Jak rozpoznat poruchy ve stravovacích návycích“. Lidé ji neustále zastavovali na ulici, na fotbalovém hřišti nebo v supermarketu a loudili z ní bezplatné lékařské rady, ale ona nikdy nedala najevo podrážděnost nebo třeba jen lehkou netrpělivost.

„Ježíši, Matte. Opravdu je to nutné?“

Zdálo se, že reverenda Jamisona vyvedla tahle otázka z míry. Byl to štíhlý světlomasý muž kolem čtyřicítky, jehož obličej však v posledních dvou letech zvláště ochabl a napuchl, jako by u něj započal proces zrychleného stárnutí.

„Ti lidé nebyli hrdinové. Musíme se k nim přestat takhle chovat. Celá ta vaše přehlídka...“

„Ta žena měla děti. Není nutné, aby se dočetly o tom, s kým jejich máma spala na koleji.“

„Vždyť je to pravda. A před pravdou se nemůžeme skrývat.“

Kevin věděl, že je zbytečné se s reverendem hádat. Matt Jamison býval ve všech směrech slušný člověk, ale ztratil smysl pro míru. Stejně jako pro spoustu zapálených křesťanů bylo i pro něj Náhle zmizení obrovským traumatem – trýznily ho obavy, že se před jeho očima odehrál soudný den a on z nějakého důvodu neprošel sítím. A zatímco někteří lidé v jeho postavení reagovali na tuto situaci ještě větší zbožností, on se vydal opačným směrem: se vši vehemencí se přihlásil k popíračům vytržení a celý pozdější život zasvětil dokazování, že lidé, kteří se 14. října zbavili pozemských okovů, nebyli ani dobrými křesťany, ani bůhvíjak ctnostnými osobami. Postupně se z něj stal zapšklý investigativní novinář a veskrze otravný splečník.

„Dobrá,“ zabručel Kevin, složil věstník a zastrčil si ho do zadní kapsy. „Podívám se na to.“

Pár minut po jedenácté se dali do pohybu. V čele průvodu jela kolona policejních aut a motorek a za nimi malá armáda alegorických vozů zastupujících všehochuť občanských a obchodních organizací, většinou starých a etablovaných sdružení typu Obchodní komory pro Mapleton a okolí, místního Osvětového protidrogového programu pro mládež nebo Klubu seniorů. Na dvou vozech se odehrávalo živé vystoupení: studenti z Taneční školy Alice Herlihyové předváděli na provizorním pódiu nervózní jitterbug a mladí karatisté ze Školy bojových umění bratrů Devlinových rozsekávali rukama a nohama vzduch a vydávali u toho zběsilé hrdelní výkřiky. Náhodnému pozorovateli by to všechno připadalo důvěrně známé a prakticky stejné jako kterýkoliv jiný průvod, jenž v posledních padesáti letech prošel městem. Zarazil by se až při pohledu na poslední vůz v koloně, na valník ozdobený černým flórem, na jehož korbě nebyl vůbec nikdo a jehož prázdnota bila do očí a hovořila sama za sebe.

Kevin coby starosta směl sedět ve druhém ze dvou čestných kabrioletů jedoucích hned za smutečním alegorickým vozem, v malé mazdě, kterou řídil jeho kamarád a někdejší soused Pete Thorne. Deset metrů před

nimi důstojně plul Fiat Spider vezoucí „velkou maršálku“, pohlednou, ale křečce vyhlížející ženu jménem Nora Durstová, která 14. října přišla o celou rodinu – o manžela a dvě malé děti – a jejíž případ se všeobecně pokládal za nejhorsí tragédii v celém Mapletonu. Podle Kevinových informací prodělala Nora dnes ráno menší panický záchvat – tvrdila, že se jí točí hlava a je jí špatně od žaludku, takže musí jet domů –, ale nakonec krizi překonala s pomocí své sestry a jedné dobrovolné psychologičky, která byla pro tyto případy po ruce. Teď už Nora vypadala naprosto normálně: téměř majestátně seděla na zadním sedadle fiatu, otáčela se ze strany na stranu a mdle zvedala ruku v reakci na sporadický potlesk diváků, kteří se shromáždili podél trasy průvodu.

„Slušná účast!“ poznamenal Kevin hlasitě. „Tolik lidí jsem ani nečekal!“

„Cože?“ zahřímal mu Pete přes rameno.

„Ale nic!“ křikl Kevin zpátky, když si uvědomil, že je beznadějně snažit se překřičet břinkající kapelu. Přímo za nárazníkem měl totiž nalepenou dechovou sekci, která právě hrála jakousi rozvernou verzi titulní skladby k seriálu *Havaj 5-0*. Byla tak rozvleklá, že si Kevin začal klást otázku, jestli to není jediná skladba, kterou členové kapely znají. Pohřební tempo průvodu na ně bylo příliš pomalé, a tak se neustále lepili na Kevinovo auto, občas ho i předběhli, načež vždy prudce zpomalili, a způsobili tím poprask ve slavnostním procesí, které kráčelo za nimi. Kevin se vytočil na sedadle a pokusil se dohlédnout přes houf muzikantů na průvod za nimi, ale viděl jen houštinu kaštanově hnědých uniforem, vážných mladých tváří s nafouklými tvářemi a mosazných nástrojů, jež se na slunci zlatavě leskly.

Teprve tam, pomyslel si, jde *skutečný* průvod – ten, který ještě nikdo neviděl, stovky obyčejných lidí kráčejících v nepočtených skupinkách, někteří s cedulemi v rukou, jiní v tričku s potiskem ztraceného přítele či příbuzného. Kevin je spatřil už na parkovišti krátce poté, co se seřadili do skupin, a pohled na ně, na ten nekonečný součet jejich zármutků, jím otrásl tak, že téměř nedokázal číst názvy na cedulích a transparentech: Sirotkové 14. října, Koalice truchlících manželek, Matky a otcové zmizelých dětí, Sdružení ochuzených sourozenců, Mapleton vzpomíná

na přátele a sousedy, Ti, kdo zbyli na Myrtle Avenue, Studenti Shirley De Santosové, Stýská se nám po Budu Phippsovi a tak dále a tak dále. Účastnilo se i několik náboženských organizací hlavního proudu – Panna Maria Sedmibolestná, Bét-elský chrám, Presbyteriáni svatého Jakuba –, ale jejich kontingenty se do průvodu zařadily až úplně na konec, jako by dodatečně, a za nimi už popojížděla jen vozidla záchranných složek.

V centru Mapletonu se mačkaly davy diváků a ulice byla posetá květinami, z nichž mnohé skončily rozdrčené pod pneumatikami aut a další čekal stejný osud pod podrážkami bot. Velkou část publika tvořili místní středoškoláci, avšak Kevinova dcera Jill ani její nejlepší kamarádka Aimee mezi nimi nebyly. Když Kevin odcházel z domu, obě ještě spaly – jako obvykle totiž ponocovaly – a on neměl to srdce je budit a koneckonců ani odvahu komunikovat s Aimee, která zásadně spala jen v kalhotkách a tenkém tílku, takže Kevin nikdy nevěděl, kam s očima. Během poslední půlhodiny dvakrát volal domů v naději, že zvonění telefonu konečně holky probudí, jenže ony mu nezvedly telefon.

Kvůli dnešní přehlídce se Kevin a Jill už několik týdnů hádali. Jejich spor měl podobu rozhořčené, ale jen napůl vážně míněné výměny názorů, přičemž ve stejném duchu řešili i všechny své další životní záležitosti. Kevin dceru ponoukal, ať se na počest zmizelé kamarádky Jen rovněž zúčastní průvodu, ale s Jill to ani nehnulo.

„Víš co, tati? Jen je úplně fuk, jestli budu pochodovat v nějakým průvodu.“

„Jak to můžeš vědět?“

„Je fuč. Takže už má všechno u prdele.“

„To je možné,“ připustil Kevin. „Ale co když je pořád tady a my ji jenom nevidíme?“

Zdalo se, že Jill tahle možnost pobavila. „Tak to by měla blbý. Celej den by jen mávala rukama a marně se na sebe snažila upozornit.“ Rozhlédla se po kuchyni, jako by hledala ztracenou kamarádku, a pak promluvila zvučným hlasem, jakým lidé oslovují nahluclé prarodiče: „Jen, jestli seš tady, tak soráč, že tě ignoruju. Nemohla by sis třeba aspoň odkašlat nebo tak něco?“

Kevin chtěl protestovat, ale pak si to rozmyslel. Jill věděla, že nemá rád, když se před ním vtipkuje o zmizelých, ale ničeho by nedosáhl, kdyby jí to teď zopakoval postě.

„Miláčku,“ řekl tiše, „ta přehlídka není pro ně, ale pro nás.“

Jill mu adresovala pohled, který v poslední době vypilovala do dokonalosti – absolutní nechápavost zvládněná malinkou špetkou ženské trpělivosti. Vypadala by ještě přesvědčivěji, kdyby si nechala aspoň nějaké vlasy a nepoužívala tak výrazné oční linky.

„Víš, co by mě zajímalo?“ odpověděla. „Proč ti na tom tolik záleží.“

Kdyby měl Kevin na tuto otázku dobrou odpověď, s radostí by s ní vyrukoval. Faktem ovšem bylo, že nevěděl, proč mu na tom tolik záleží, proč na dceřinu účast na přehlídce nerezignuje úplně stejně, jako rezignoval na všechno ostatní, oč se v posledním roce hádali: na pozdní příchody domů, na oholení hlavy, na otázku, zda je moudré trávit tolik času s Aimee, na mejdany uprostřed týdne. Jill bylo sedmnáct a Kevin chápal, že se už nezvratně vymanila z jeho sféry vlivu a bez ohledu na jeho přání si od této chvíle bude dělat, co sama uzná za vhodné.

Přes to všechno si Kevin vroucně přál, aby se Jill přehlídky zúčastnila a alespoň tímto drobným způsobem dala ostatním najevo, že stále uznává hodnoty rodiny a komunity, že stále miluje a respektuje vlastního tátů a že se maximálně vynasnaží udělat mu radost. Ona tuhle situaci dokonale chápala – Kevin o tom ani trochu nepochyboval –, ale z nějakého důvodu se nedokázala přemoci. Kevina to pochopitelně bolelo, ale pokud se kdy na dceru zlobil, vždy jí zároveň automaticky omlouval, protože si ve skrytu duše uvědomoval, čím vším si prošla a jak málo jí byl on sám schopen pomoci.

Jill patřila mezi očitě svědky a Kevin nepotřeboval psychologa, aby věděl, že se dcera bude s tímto traumatem vyrovnávat do konce života. Čtrnáctého října seděly Jill a Jen vedle sebe na gauči, hihňaly se jako malé holky, ládovaly se preclíky a pouštěly si na notebooku videa z YouTube. A pak, než by člověk stačil kliknout myší, je jedna z nich tatam a druhá bezmocně křičí. A lidé z jejího života odcházejí i v následujících měsících a letech, byt' ne tak dramaticky. Její starší bratr odjíždí

na univerzitu a nevrací se domů. Její matka se stěhuje jinam a skládá slib mlčení. Zůstává jen její otec, zmatený muž, který se jí snaží pomoci, ale nikdy se mu nepodaří zvolit ta správná slova. Jak by se mu to taky mohlo podařit, když je stejně ztracený a bezradný jako ona?

Kevinu tedy nepřekvapovalo, že je Jill vztekklá, vzpurná nebo sklíčená. Měla právo na tohle všechno i na leccos horšího. Překvapovalo ho vlastně jen to, že se pořád drží u něj a bydlí s ním v domě, přestože mohla snadno utéct s Bosáky nebo sednout na autobus a odjet neznámo kam. Spousta mladých lidí to tak udělala. Jill samozřejmě vypadala jinak – byla holohlavá a zdeptaná, jako by si přála, aby i úplně cizí lidé věděli, jak špatně se cítí. Když se však usmála, měl Kevin někdy pocit, že v ní stále žije jakési bazální já, že nějaká část její pravé podstaty zůstala navzdory všemu pozoruhodně nedotčená. A právě tuto druhou Jill si přál dnes ráno zastihnout u kuchyňského stolu – přestože jeho dcera nikdy nedostala pořádnou příležitost se touto druhou Jill stát a přestože Kevin znal neskonale důvěrněji jiný dceřin obraz: obraz holky choulící se v posteli poté, co se v noci vrátila tak opilá nebo zfetovaná, že se ani neobtěžovala smýt si včerejší make-up.

Když se průvod přiblížil k Lovell Terrace, napadlo ho, že dceři zavolá znovu. Lovell Terrace byla exkluzivní slepá ulice, kam se Kevin s rodinou přestěhovali před pěti lety, v době, která mu dnes připadala stejně vzdálená a neskutečná jako zlatá éra jazzu. Ale přestože toužil slyšet dceřin hlas, smysl pro dekorum mu zabránil jí zavolat. Prostě mu připadalo, že by nepůsobilo dobře, kdyby se starosta města vykecával přes mobil uprostřed slavnostního průvodu. A krom toho: co by dceři řekl?

Ahoj, miláčku, jedu zrovna kolem naší ulice, ale nikde tě nevidím...

Ještě předtím, než k nim utekla jeho žena, vytvořil si Kevin vůči členům Provinilého zbytku jakýsi zdráhavý respekt. Když je předloni zaregistroval poprvé, mylně je považoval za stoupence neškodné sekty Výtržení, za skupinu odpadlických fanatiků, kteří si nepřejí nic jiného než pokojně truchlit a meditovat až do Druhého příchodu, nebo na co to vlastně čekali (Kevin dodnes neměl v jejich ideologii jasno a dost pochyboval, že v ní mají jasno i oni sami). Dokonce mu připadalo logické, že pro

rozervance typu Rosalie Sussmanové může být úlevným řešením stáhnout se ze světa, vstoupit do jejich řad a složit slib mlčení.

Tehdy se zdálo, že se PZ objevil jakoby odnikud, jako spontánní místní reakce na bezpříkladnou tragédii. Kevinovi chvíli trvalo, než si uvědomil, že podobné skupiny vznikají po celé zemi a spojují se do neformální celostátní sítě, přičemž každá odnož se řídí stejnými základními principy – bílé šaty, cigarety a dvoučlenné sledovací týmy –, ale jinak se spravuje sama, bez organizovaného dohledu či vnějších zásahů.

A jakkoliv klášterním dojmem mapletonská organizace na první pohled působila, záhy vyšlo najevo, že jde o ambiciózní a disciplinovanou buňku se sklony k občanské neposlušnosti a teatrálním politickým projevům. Nejenže odmítali platit daně, vodu, elektřinu a plyn, ale ve svém komplexu na Ginkgo Street otevřeně porušovali řadu místních předpisů, cpali desítky lidí do domů určených pro jedinou rodinu, zpěčovali se soudním nařízením a exekučním výměřům a stavěli barikády, za které úředníci nemohli proniknout. Výsledkem byla řada konfrontací, z nichž jedna vyústila až v zastřelení člena PZ, který házel kameny po policistech snažících se vykonat soudní příkaz k prohlídce. Po této zpackané akci vylétly sympatie ke členům Provinilého zbytku prudce vzhůru, což nakonec vedlo až k odstoupení policejního náčelníka a výrazné ztrátě podpory pro tehdejšího starostu Malverna coby dvou hlavních činitelů, kteří operaci schválili.

Kevin se po nástupu do úřadu usilovně snažil uvolnit napětí mezi sektou a zbytkem města: mimo jiné dojednal řadu dohod, které členům PZ umožňovaly žít víceméně podle svého výměnou za platbu nominální daně a záruku, že PZ umožní za přesně definovaných situací přístup policejních a záchranných vozů do svého objektu. Toto příměří jakžtakž platilo dodnes, ačkoliv Provinilý zbytek zůstával i nadále obtížným a nevyzpytatelným uskupením, které v nepravidelných intervalech zasévalo mezi spořádané občany zmatek a úzkost. Letos prvního září například zorganizovalo několik bíle oděných členů PZ okupační stávkou na Kingmanově základní škole: posadili se do učebny druhé třídy a strávili tam celé dopoledne. O pár týdnů později pronikli jiní členové na fotbalové hřiště právě uprostřed zápasu středoškolského týmu, lehli

si na trávník a leželi tam tak dlouho, dokud je násilím neodvlekli naštvaní hráči a diváci.

Místní představitelé si už několik měsíců kladli otázku, jakou formou Provinilý zbytek naruší Den hrdinů. Kevin absolvoval dvě plánovací porady, na nichž se tato otázka důkladně probírala, a posoudil řadu pravděpodobných scénářů. A tak dnes celý den čekal, až se členové PZ k něčemu odhodlají, a pociťoval zvláštní směsici strachu a zvědavosti, jako by tahle oslava nebyla úplná, dokud ji PZ nenaruší.

Průvod však nerušeně došel na místo určení a také pietní bohoslužba se pomalu chýlila ke konci. Kevin položil věnec k Pomníku zmizelých v Greenway Parku, k děsuplnému bronzovému sousoší, jehož autorem byl jeden z místních středoškolských učitelů výtvarné výchovy. Dílo mělo znázorňovat malé dítě vylétající z náručí užaslé matky směrem k obloze, ale něco na něm bylo špatně. Kevin nebyl umělecký kritik, avšak od první chvíle mu připadalo, že dítě nestoupá, ale padá, a že ho matka možná nedokáže chytit.

Po požehnání od otce Gonzaleze nastala minuta ticha, během níž si zúčastnění připomněli třetí výročí Náhleho zmizení, načež začaly vyzvánět zvony. Posledním bodem programu byl slavnostní projev Nory Durstové. Kevin měl místo na provizorním pódiu mezi několika dalšími hodnotáři, a když Nora stoupala po schůdcích nahoru, cítil lehkou úzkost. Ze zkušenosti věděl, jak obtížné je přednést na veřejnosti projev a kolik schopností a sebedůvěry je zapotřebí k tomu, aby si člověk udržel pozornost být i jen polovičního publika, než jaké se tu dnes shromáždilo.

Brzy však pochopil, že jeho obavy jsou liché. Jen co si Nora odkašlala a nahlédla do kartiček s poznámkami, zavládlo mezi posluchači ticho. Tato žena si vytrpěla své – patřila mezi ty, kteří ztratili všechno – a prožitě utrpení jí dodávalo autoritu. O pozornost a respekt posluchačů nemusela bojovat, ale měla je jaksí předplacené.

Kromě toho se ukázalo, že Nora má přirozený řečnický talent. Mluvila pomalu a jasně – řídila se sice nejjednoduššími zásadami rétoriky, ale překvapivě vysoký počet řečníků nezvládá ani to –, přičemž však dokázala prošpikovat svůj projev dostatečným počtem zadrhnutí

a zaváhání, aby nepůsobila příliš uhlazeně. Navíc to byla atraktivní žena, vysoká a dobře stavěná, a měla měkký, ale energický hlas. Stejně jako většina posluchačů byla i ona neformálně oblečená a Kevin se přistihl, že si možná až příliš lačně prohlíží důmyslný steh na zadní kapse jejích džín – ve veřejné funkci měl málokdy příležitost pást se na někom nepozorovaně očima. Všiml si, že Nora má překvapivě mladistvé tělo na pětaticetiletou ženu, která porodila dvě děti. *Ztratila dvě děti*, připomněl si a donutil se zvednout oči a zaměřit je na něco vhodnějšího. Jestli si na obálce *Mapletonského kurýra* něco nepřál vidět, tak to byla barevná fotografie starosty, jak chlípně hledí na zadek zarmoucené matky.

Nora začala oznámením, že původně chtěla svůj projev pojmut jako oslavu nejkrásnějšího dne svého života. Onen den prý nastal pár měsíců před 14. říjnem během rodinné dovolené na newjerseyském pobřeží. Nestalo se nic zvláštního a ani ona si toho dne plně neuvědomila velikost a rozsah svého štěstí. Pochopila ho až později, kdy její manžel a děti zmizeli a ona měla za sebou bezpočet bezesných nocí, během nichž přemítala o tom, co všechno ztratila.

Byl to prý nádherný pozdně letní den, teplý a svěží, ale ne tak jasný, aby člověk musel pořád myslet na opalovací krém. Její děti – Jeremymu bylo šest a Erin čtyři; dožít se vyššího věku už jim nebylo souzeno – začaly během dopoledne stavět hrad z písku a tuto práci prováděly s vážným zápalem, s nímž děti občas vykonávají ty nejbezzvýznamnější úkoly. Nora a její manžel Doug seděli opodál na dece, drželi se za ruce a dívali se, jak jejich dva příčinliví malí dělníci běhají k vodě, plní plastové kyblíčky mokrým pískem a pak se s nimi trmácejí zpátky, až se jim paže tenké jako párátko napínají námahou. Ani jeden se neusmíval, ale obličej jim žhnuly radostným odhodláním. Pevnost, kterou nakonec postavili, byla překvapivě velká a složitá a dokázala je na dlouhé hodiny zabavit.

„Měli jsme s sebou videokameru,“ prozradila Nora posluchačům. „Ale z nějakého důvodu nás nenapadlo to natočit. Svým způsobem jsem za to ráda. Kdybychom totiž měli z toho dne video, pořád bych se na něj dívala. Marnila bych čas před televizí a pouštěla si ho znovu a znovu.“

Myšlenky na zmíněné dopoledne ji však z nějakého důvodu přivedly ke vzpomínkám na jiný den, totiž na jednu příšernou březnovou sobotu,

kdy všechny sklátila žaludeční viróza. Kdykoliv se některý člen rodiny otočil, jiný člen rodiny právě zvracel, a to ne vždy na toaletě. V domě to páchlo, děti naříkaly a pes neustále kňučel, aby ho pustili ven. Nora se vůbec nedokázala dostat z postele – měla horečku a chvílemi blouznila – a Doug na tom nebyl o mnoho lépe. Odpoledne nastal krátký okamžik, kdy už si myslela, že možná umírá. Jakmile se však s touto obavou svěřila manželovi, jen přikývl a řekl: „Oukej.“ Bylo jim tak špatně, že je ani nenapadlo zvednout telefon a přivolat si pomoc. A večer, když Erin ležela mezi nimi a vlasy měla splepené zaschlými zvratky, se do pokoje vpotácel Jeremy a plačtivě si ukázal na nohu. *Woody se vykalkal v kuchyni*, řekl. *Woody se vykalkal a já do toho šláp.*

„Bylo to peklo,“ prohlásila Nora. „Pořád jsme si to navzájem opakovali. *Táhle je opravdové peklo.*“

Samozřejmě se z toho dostali. O pár dní později už byli všichni zase zdraví a v domě měli víceméně uklizeno. Od té doby však tuhle „rodinnou šavlovačku“ svorně pokládali za nejhorší okamžik jejich životů, za jakési dno, z něhož už se nedá hledět jinam než vzhůru. Když se jim zatopil sklep, když Nora dostala pokutu za špatné parkování nebo když Doug přišel o klienta, vždycky si dokázali připomenout, že věci mohou být ještě mnohem horší.

„*No nic*, řekli jsme si v tu chvíli, *pořád to není tak zlé, jako když nám všem bylo tak strašně špatně.*“

Zhruba v této fázi Nořina projevu se členové Provinilého zbytku konečně objevili – hromadně se vynořili z pásu lesa lemujícího západní stranu parku. Bylo jich možná dvacet, všichni byli v bílém a pomalu postupovali ke shromážděnému davu. Zpočátku působili jako neorganizovaná skupina, ale během chůze začali vytvářet vodorovnou linii, pravidelný útvar, který Kevinovi připomínal rojnici. Každý člen nesl ceduli s jediným černým písmenem, a když se přiblížili na doslech k jevišti, zastavili se a svorně zvedli své čtverečky nad hlavy. Rozháraná řada písmen dohromady vytvářela větu **ŠETŘETE DECHEM**.

V obecenstvu to vzteklo zašumělo – posluchači nesli vyrušení i jeho důvod viditelně nelibě. Na slavnosti byl přítomen téměř celý policejní sbor a po chvíli nejistoty se několik policistů sebralo a vyrazilo směrem

k narušitelům. Na jeviště vystoupil náčelník Rogers, ale právě ve chvíli, kdy se Kevin zvedl ze židle, aby s ním prodiskutoval, jestli je moudré vyprovokovat konfrontaci, oslovila policisty Nora.

„Prosím vás,“ řekla. „Nechte je být. Nikomu neubližují.“

Policisté zaváhali a pak na pokyn náčelníka začali kontrolovat postup skupiny. Kevin měl ze svého místa na demonstranty nerušený výhled, takže už věděl, že je mezi nimi i jeho manželka. S Laurii se několik měsíců neviděl a zarazilo ho, jak hodně zhubla – jako by tuto dobu nestrávila v sektě posedlé náboženským vytržením, nýbrž někde ve fitnesscentru. Vlasy měla šedivější, než jak si je pamatoval – členové Provinilého zbytku se péčí o zevnějšek příliš nevěnovali –, ale celkově působila zvláště mladistvým dojmem. Možná to dělala i cigareta v jejích ústech – v začátcích jejich vztahu ještě Laurie kouřila –, ale každopádně mu žena, která teď stála před ním a držela vysoko nad hlavou písmeno *E*, připomínala spíš rozpustilou holku, kterou poznal na univerzitě, než usedlou měšťačku se širokým pasem, jež od něj před šesti měsíci odešla. Navzdory okolnostem k ní Kevin pocítil nepotlačitelnou touhu, skutečný a nesmírně paradoxní tlak ve slabinách.

„Nejsem chamtivá,“ pokračovala Nora, když znovu navázala nit svého projevu. „Nežádám o ten dokonalý den na pláži. Stačí, když mi vrátíte tu strašlivou sobotu, kdy jsme byli všichni čtyři nemocní a zubožení, ale byli jsme živí a pospolu. Dnes mi i tenhle den připadá jako ráj.“ Poprvé od začátku projevu se jí hlas zachvěl emocemi. „Bůh nám žehnej – těm, kteří jsme tu, i těm, kteří tady nejsou. Všichni jsme si tolik vytrpěli.“

Během vytrvalého a poněkud vzdorovitého potlesku, který následoval, se Kevin pokusil navázat s Laurii vizuální kontakt, ale ona odmítala být jen zabloudit pohledem jeho směrem. Kevin přesvědčoval sám sebe, že jeho manželka nejedná z vlastní vůle – koneckonců měla vedle sebe dva urostlé vousáče, z nichž jeden se trochu podobal Neilu Feltonovi, místnímu občanovi, který kdysi vlastnil gurmánskou pizzerii v centru. Bylo by hezké utěšovat se představou, že Laurie dostala od nařízených příkaz nepodlehnutí pokušení a nekomunikovat se svým manželem ani beze slov, avšak Kevin v srdci věděl, že to tak není. Kdyby chtěla, klidně

se na něj mohla podívat nebo přinejmenším dát najevo, že ví o jeho přítomnosti – mohla alespoň nějak reagovat na muže, jemuž kdysi slíbila, že s ním stráví zbytek života. Jenže ona nechtěla.

Když o tom Kevin později přemýšlel, položil si otázku, proč vlastně neslezl z pódia, nedošel až k ní a neřekl: *Ahoj, dlouho jsme se neviděli. Vypadáš dobře. Stýská se mi po tobě.* Nic mu v tom nebránilo. Jenže on seděl jako zařezaný a nedělal absolutně nic, až nakonec lidé v bílém sklopili písma, otočili se a opět zmizeli v lese.

CELÁ TŘÍDA JILL

Jill Garveyová věděla, jak snadno si člověk idealizuje ty, kteří zmizeli, jak snadno si namlouvá, že byli lepší, než opravdu byli, a staví je nad ostatní – nad všechny ty poražené, již zůstali na tomto světě. V prvních týdnech po 14. říjnu to zažila na vlastní kůži, když jí všemožní lidé – většinou dospělí, ale i pár dětí – vyprávěli nejrůznější pitomosti o Jen Sussmanové, která fakt nebyla ničím výjimečná. Byla to úplně obyčejná holka, možná jen o trochu hezčí než většina holek v jejím věku, ale rozhodně žádný anděl, který by byl příliš dobrý na to, aby se zahazoval na tomto světě.

Bůh ji chtěl mít po svém boku, říkali ti zoufalci. Stýskalo se mu po jejích modrých očích a nádherném úsměvu.

Jill chápala, že to myslí dobře. Jelikož byla v okamžiku Jenina zmizení jediným dalším člověkem v místnosti, patřila k takzvaným očitým svědkům a mnoho lidí s ní v důsledku toho jednalo s otravnou přecitlivělostí a podivným respektem – jako by byla zarmouceným příbuzným nebo jako by Jen začala být dnem svého zmizení její sestrou. Nikdo ji neposlouchal, když se snažila vysvětlit, že se ve skutečnosti žádným svědkem *nestala* a že je stejně bezradná jako ostatní. V onom klíčovém okamžiku se dívala na YouTube na jedno smutné, ale úderné video, na němž se malý kluk mlátí do hlavy a předstírá, že ho to nebolí. Pustila si ho nejmíň třikrát nebo čtyřikrát za sebou, a když nakonec zvedla hlavu, Jen vedle ní neseděla. Uplynula drahá chvíle, než si Jill uvědomila, že na záchodě taky není.

Jenže ostatní si dál vedli svou. *Chudinko*, říkali jí pořád dokola. *Musí to být strašně těžké ztratit takhle nejlepší kamarádku.*

Což byla mimochodem další věc, kterou nikdo nechtěl slyšet: ona a Jen už nebyly nejlepší kamarádky, pokud se to o nich vůbec někdy dalo říct, o čemž Jill pochybovala, přestože ony samy tenhle obrat několik let používaly, aniž o něm důkladněji přemýšlely. *Moje nejlepší kámoška Jen, moje nejlepší kámoška Jill.* Ve skutečnosti byly nejlepšími kamarádkami jejich mámy a obě holky to spolu táhly prostě proto, že jim nic jiného nezbývalo (v tomto smyslu byly doopravdy jako sestry). Střídavě vozily jedna druhou do školy, přespávaly u sebe, jezdily na společné rodinné dovolené a trávily bezpočet hodin u televizoru nebo počítačového monitoru, kde zabíjely čas, zatímco jejich matky popíjely u kuchyňského stolu čaj nebo víno.

Tenhle okolnostmi vynucený vztah se však ukázal jako překvapivě trvanlivý. Vydržel od jeslí až do poloviny osmé třídy, kdy Jen prošla náhlou a tajuplnou proměnou. Jeden den měla nové tělo – alespoň to tak Jill připadalo –, druhý den nové oblečení a třetí den nové kamarádky, kliku hezkých a oblíbených holek vedených Hillary Beardonovou, o níž Jen dříve tvrdila, že ji nesnáší. Když se jí Jill zeptala, proč chce trávit čas s lidmi, které ještě před nedávnem obviňovala z povrchnosti a protivnosti, Jen se pouze usmála a prohlásila, že když člověk dostane možnost je poznat, zjistí, že jsou vlastně docela fajn.

A Jen to nemyslela nijak zle. Nikdy Jill nelhala, nikdy se jí za zády neposmívala. Spíš jako by se od ní postupně odpoutala a vystoupala na jinou, exkluzivnější oběžnou dráhu. Naoko se sice pokusila začlenit do svého nového života i Jill, když ji (s největší pravděpodobností z popudu své matky) pozvala na celodenní výlet do plážového domku Julie Horowitzové, jenže tahle akce jen zvýraznila hloubku propasti, která mezi nimi vznikla. Jill si celé odpoledne připadala jako cizák, jako ostýchavá šmudla, jež se ve svých zoufalých jednoduchých plavkách vetřela do cizí společnosti a teď jen s tichým úžasem sleduje, jak si tyhle krásné holky navzájem obdivují bikiny, porovnávají těla opálená sprejem a datlují na pastelově zbarvených mobilech esemesky klukům. Ze všeho nejvíc jí však ohromovalo, jak spokojeně v tomto cizím kontextu působí Jen, jak bezproblémově zapadla mezi ostatní.

„Vím, že je to těžké,“ řekla jí matka. „Ale ona prostě roztahuje křídla a ty bys to možná měla udělat taky.“

To léto – poslední léto před katastrofou – jako by nikdy nechtělo skončit. Jill byla příliš stará na tábor, příliš mladá na brigádu a příliš stydlivá na to, aby sebrala telefon a někomu zavolala. A tak trávila nezdřavě mnoho času na Facebooku, kde si prohlížela fotky Jen a jejích nových kamarádek a ptala se sama sebe, jestli jsou všechny tyhle nány opravdu tak šťastné, jak na fotkách vypadají. Začaly si říkat Šmrncovní feny nebo taky Šmrncky a téměř každá jejich fotka měla v názvu tuhle přezdívku: *Šmrncky maj pohodičku*, *Babinec se šmrncama*, *Hej, šmrncky*, *co to pijete?* Jill bedlivě sledovala Jenin status a zaznamenávala veškerá světlá i tmavá místa jejího rozkvétajícího vztahu se Samem Pardem, jedním z nejhezčích kluků v jejich třídě.

Jen se drží se Samem za ruku a dívají se na film.

Jen **LÍBÁ NEJLÍP ZE VŠECH!!!**

Jen prožívá nejdelší dva týdny svého života.

Jen... **TO JE JEDNO.**

Jen říká Chlapi Jsou Hnusní!

Jen říká Vše Odpuštěno (a ještě něco navíc).

Jill se snažila svou kamarádku nenávidět, ale nějak jí to nešlo. K čemu by to taky bylo? Jen byla tam, kde chtěla být, a prováděla věci, jež ji dělaly šťastnou, s lidmi, které měla ráda. Jak by jí Jill mohla za tohle nenávidět? Spíš bylo třeba vymyslet způsob, jak si tohle všechno zajistit i pro sebe.

Když se konečně dostavilo září, měla Jill pocit, že nejhorší už je za ní. Střední škola byla jako nepopsaná tabule: minulost se smazala a budoucnost ještě nebyla napsaná. Kdykoliv se s Jen potkaly na chodbě, prostě se pozdravily a dál to neřešily. Pouze občas se Jill podívala na svou bývalou kamarádku a pomyslela si: *Jsmo teď úplně jiné.*

Skutečnost, že 14. října trávily čas spolu, byla vyložená náhoda. Jillina máma totiž koupila paní Sussmanové přízi – obě ženy toho podzimu propadly pletení –, a když se rozhodla, že se s ní zastaví u Sussmanových, shodou okolností seděla v autě i Jill. Šly s mámou na chvíli dál a Jill skončila ze starého zvyku v suterénu s Jen: chvíli spolu rozpačité probíraly

nové učitele, a když jim došla témata, zapnuly si počítač. Jen měla růžově nalakované nehty a na hřbetě ruky načmárané telefonní číslo – Jill si toho všimla, když Jen mačkala tlačítko napájení, a horečně přemýšlela, komu asi patří. Jako tapetu měla na ploše dodnes nastavený dva roky starý snímek, na kterém společně pózovaly během sněhové vánice. Byly zachumlané v bundách, měly červené tváře a vesele se křenily. Obě měly na zubech rovnátka a hrdě ukazovaly na sněhuláka, nádherně vymodelovaného pašáka s mrkví místo nosu a vypůjčenou šálou na krku. Když Jen toho dne seděla vedle Jill, ještě sice nebyla andělem, ale už tehdy Jill připadala jako pradávna minulost, jako pozůstatek ztracené civilizace.

Teprve když její máma vstoupila do Provinilého zbytku, začala Jill na vlastní kůži zakoušet, jak může něčí nepřítomnost zkreslovat mysl, která pak začne zveličovat ctnosti a minimalizovat slabiny zmizelého člověka. Samozřejmě to byla trochu jiná situace, protože máma na rozdíl od Jen nezmezela úplně, ale z Jillina pohledu se to zas tak nelišilo.

Jejich vztah býval složitý a mírně tíživý – měly k sobě příliš blízko, než bylo za daných okolností pro kteroukoliv z nich optimální – a Jill si často přála, aby měla od mámy větší odstup, a tím i větší manévrovací prostor.

Počkej, až půjdu na univerzitu, říkála si vždycky. Bude obrovská úleva necítit pořád na krku tvůj dech.

Tohle všechno ovšem patřilo k přirozenému řádu věcí – člověk zkrátka vyroste a odstěhuje se jinam. Přirozené už však nebylo, aby něčí matka odešla z domu, přesunula se na druhý konec města, začala bydlet s partou nábožensky založených magorů a přerušila veškerou komunikaci s rodinou.

Ještě dlouho po jejím odchodu zachvacoval Jill téměř dětinský hlad po matčině přítomnosti. Stýskalo se jí po všem, co máma dělala a znamenala, dokonce i po věcech, které ji předtím doháněly k šílenství – po jejím falešném zpěvu, po jejím tvrdošijném opakování, že celozrnné těstoviny chutnají stejně dobře jako obyčejné, po její neschopnosti sledovat dějovou linii i těch nejprostodušších televizních pořadů (*Moment, tohle je stejný chlap jako předtím, nebo už je to někdo jiný?*). Jill zjišťovala, že ji nečekaně zachvacují křeče divoké touhy, kvůli nimž bývá zmámená, pláčtivá

a náchylná k náhlým návalům vzteku, které se vždy zákonitě obracejí proti tátovi, ačkoliv je to vůči němu absolutně nefér, protože on ji na rozdíl od mámy neopustil. Ve snaze odrazit tyto záchvaty si Jill dokonce napsala seznam všech matčinych chyb a vytahovala ho vždy, když měla pocit, že začíná propadat sentimentalitě:

Divný, pronikavý a totálně falešný smích
Praštný hudební vkus
Všechno kritizuje
Kdyby mě potkala na ulici, ani by mě nepozdravila
Hnusné sluneční brýle
Posedlost Jen
Při rozhovoru používá slova jako *tóčo* a *tenononc*
Otravuje tátu kvůli cholesterolu
Rosolovité paže
Boha miluje víc než vlastní rodinu

Možná to trochu fungovalo anebo si už možná Jill na tuhle situaci zvykla. Každopádně nakonec přestala usínat s pláčem, přestala psát sáhodlouhé zoufalé dopisy, v nichž mámu prosila, ať se vrátí domů, přestala se obviňovat z věcí, které nemohla ovlivnit.

Rozhodla se tak sama, naučila se sama sobě říkat. Nikdo ji k odchodu nenutil.

Dnes už se Jill pravidelně stýskalo po matce jen ráno, když byla ještě v polospánku, nepřipravená na nový den. Prostě jí připadlo divné, že když sešla dolů na snídani, nezastihla ji sedět u stolu v šedém froté županu, nikdo ji neobjal, nikdo nezašeptal *Ahoj, ospalče* hlasem plným pobavení a soucitu. Pro Jill bylo probouzení náročné a máma jí vždy poskytla prostor k pomalému a lehce mrzutému přechodu do plné bdělosti, aniž kolem toho nadělala spoustu řečí nebo to zbytečně dramatizovala. Jestli se Jill chce najíst, fajn; jestli ne, taky to není žádný problém.

Jill musela uznat, že se otec snaží prázdné místo co nejlépe zaplnit, jenže s ní prostě nebyl na stejné vlně. Význával spíš styl ranního ptáčete: bez ohledu na to, v kolik hodin vstala z postele, vždycky byl čilý, čerstvě

vysprchovaný, zvedal oči od ranních novin – kupodivu dodnes četl ranní noviny – a tvářil se malinko vyčítavě, jako by Jill přišla pozdě na schůzku.

„Vida, vida,“ pokyvoval hlavou. „Koukejme, kdo to přišel. Už jsem si říkal, kdy se asi objevíš.“

„Ahoj,“ zabručela Jill s tísnivým vědomím, že si ji otec bedlivě prohlíží. Takhle ji okukoval každé ráno – snažil se zjistit, co prováděla předešlé noci.

„Máš kocovinu?“ zeptal se spíš zvědavě než znechuceně.

„Ani ne.“ U Dmitriho si dala jen pár piv a možná občas potáhla z jointa, který na konci večírku koloval mezi přítomnými, jenže nemělo smysl zacházet do detailů. „Jsem akorát nevyspalá.“

„Aha,“ zamumlal Kevin a ani se neobtěžoval zakrývat svůj skepticismus. „A co kdybys dneska večer zůstala doma? Můžeme se třeba podívat na nějaký film.“

Jill předstírala, že ho neslyší. Šouravě se přesunula ke kávovaru a nalila si hrnek tmavé pražené kávy, kterou v poslední době začali kupovat. Byl to od ní jakýsi akt pomsty vůči mámě, která jí nedovolovala pít v domě kafe, dokonce ani tu jalovou břechku, kterou sama usrkávala k snídani a pokládala ji za nesmírně lahodnou.

„Můžu ti udělat omeletu,“ nabídl se Kevin. „Anebo si dej müsli.“

Jill se posadila a otřásla se při myšlence na otcovy velké rozplizlé omelety, z nichž vytékal oranžový sýr.

„Nemám hlad.“

„Musíš něco jíst.“

Jill to nechala bez odpovědi a upila velký doušek černé kávy. Pražená káva jí po ránu vyhovovala víc: byla blátivá a silná a poskytla organismu větší vzpruhu. Otec zabloudil očima k hodinám nad dřezem.

„Aimee už je vzhůru?“

„Ještě ne.“

„Je čtvrt na osm.“

„Není se kam honit. Obě máme první hodinu volnou.“

Otec přikývl a obrátil se zpátky k novinám, jako to dělal každé ráno, když si od ní vyslechl pokaždé stejnou lež. Jill nikdy nevěděla jistě, jestli jí věří, nebo je mu to prostě fuk. S podobnou roztržitou reakcí se setkávala

u mnoha dospělých lidí ve svém životě – u policajtů, učitelů, rodičů svých kámošek, u Dereka z prodejny mražených jogurtů i u svého učitele z autoškoly. Svým způsobem ji to frustrovalo, protože si nikdy nebyla jistá, jestli z ní dospělí mají legraci, nebo jestli jí u nich fakt něco prošlo.

„Nějaký zprávy o svatým Wayneovi?“ Jill sledovala příběh tohoto vůdce sekty s obrovským zájmem – na jednu stranu se škodolibě bavila pikantními detaily obsaženými v článcích, ale na druhou stranu se cítila trapně kvůli bratrovi, který spojil svůj osud s mužem, z něhož se vyklubal šarlatán a prasák.

„Dneska ne,“ odpověděl Kevin. „Všechnu špínu už asi vykydali.“

„To jsem fakt zvědavá, co bude Tom dělat.“

O této otázce spekulovali už několik dní, ale moc daleko se nedostali. Bylo těžké odhadnout, co se teď asi Tomovi honí hlavou, když nevěděli, kde je, co dělá nebo jestli se vůbec ještě angažuje v Hnutí léčivého objetí.

„Nevím. Nejspíš je pěkně...“

Zarazili se, neboť do kuchyně vstoupila Aimee. Jill s úlevou kvitovala, že si dnes její kámoška oblékla spodní díl pyžama – nedělala to pokaždé –, avšak relativní cudnost jejího dnešního ustrojení poněkud nabourávala košilka s hlubokým výstřihem. Aimee otevřela lednici, dlouze se do ní zadívala a nakláněla přitom hlavu jako člověk fascinovaný tím, co se uvnitř děje. Nakonec vytáhla karton s vajíčky a otočila se ke stolu. Tvář měla měkkou a ospalou a ve vlasech roztomilě vrabčí hnízdo.

„Pane Garvey,“ řekla, „myslíte, že byste nám moh udělat tu vaši fajnovou omeletu?“

Do školy šly jako obvykle delší cestou: za prodejnu Safeway vybafaly jednoho rychlého jointa – Aimee si dávala záležet, aby na půdu Mapletonské střední školy nikdy nevstoupila bez nějakého posilňujícího prostředku –, načež vyrazily přes Reservoir Road do prodejny Dunkin' Donuts, aby se podívaly, jestli se tam nevyskytuje někdo zajímavý. Podle očekávání tam nikoho takového neobjevily – tedy pokud

člověk nepokládal za zajímavé staré páprdy žužlající moučnickové závitky –, ale sotva strčily hlavy do dveří, přepadla Jill silná chuť na sladké.

„Hele, neva?“ zeptala se a ostýchavě kývla směrem k pultu. „Nic jsem nesnídala.“

„Mně to neva. Já velkej zadek nemám.“

„Nech toho.“ Jill ji pleskla přes ruku. „Taky nemám velkej zadek.“

„Zatím,“ varovala ji Aimee. „Ale počkej po pár koláčcích.“

Protože se nemohly rozhodnout mezi koláčky s polevou a koláčky s marmeládou, objednala Jill obojí. Vůbec by jí nevadilo zhltnout je cestou do školy, ovšem Aimee trvala na tom, že se posadí ke stolu.

„Kam ten spěch?“ zeptala se.

Jill se podívala na hodiny na mobilu. „Nechci přijít pozdě na druhou hodinu.“

„Já mám tělocvik,“ prohlásila Aimee. „Klidně ho můžu prošvihnout.“

„Jenže my píšeme písemku z chemie. Kterou nejspíš nezvládnu.“

„To říkáš vždycky a pak dostaneš za jedna.“

„Tentokrát ne,“ trvala na svém Jill. V posledních několika týdnech vynechala příliš mnoho vyučovacích hodin a i ty, na které se dokázala dostavit, z velké části absolvovala zhulená. Některé předměty šly s trávou docela dobře dohromady, ale chemie k nim bohužel nepatřila. Když zkouřený člověk začal přemýšlet o elektronech, nakonec myšlenkami zabloudil daleko od probíraného tématu. „Tentokrát jsem v prdeli.“

„Na to sere pes. Dyť je to jen blbá písemka.“

Já na to neseru, chtěla namítnout Jill, ale nebyla si jistá, jestli to opravdu myslí vážně. Kdysi jí na známkách záleželo – hodně jí na nich záleželo – a přes veškerou snahu si nějak nemohla zvyknout na pocit, že teď už je má na háku.

„Víš, co mi řekla máma?“ pokračovala Aimee. „Že když chodila na střední ona, mohly se holky vyvlíknout z těláku kvůli měsíčkům. Prej tam měly jednoho učitele, takovýho neandertálce, co trénoval fotbal, kterému před každým tělákem řekla, že má křeče, a on na to: *No dobrý, tak se posad' na tribunu*. Vůbec mu nedošlo, že je to trochu divný.“

Jill se zasmála, přestože už tuhle historku slyšela. Byla to jedna z mála věcí, které o Aimeeině matce věděla, s výjimkou faktu, že to byla alkoholička,

kteřá zmizela 14. října a zanechala svou dospívající dceru s otčímem, jehož Aimee neměla ráda a ani za mák mu nevěřila.

„Chceš si kousnout?“ Jill jí podala marmeládový koláček. „Je fakt dobrej.“

„Nechci, dík. Jsem přecpaná. Nechápu, jak jsem mohla tu omeletu sníst.“

„Na mě nekoukej.“ Jill si slízla z palce kapičku marmelády. „Já tě varovala.“

Aimee nasadila vážný, možná až trochu přísný výraz.

„Neměla by sis dělat prdel ze svého táty. Je to fakt milej chlap.“

„Já vím.“

„A vůbec nevaří tak špatně.“

Jill se nehádala. Vě srovnání s mámou byl otec příšerný kuchař, ale to Aimee nemohla vědět.

„Snaží se,“ poznamenala.

Třemi rychlými hlty zblajzla zbytek koláčku – byl tak nadýchaný, až jí připadalo, že pod cukernatou polevou už je jenom vzduch – a opadla tác.

„Uf,“ pronesla a zděsila se představy, že jí za chvíli čeká písemma. „Už musíme letět.“

Aimee si jí chvíli zkoumavě prohlížela. Přesunula pohled k vitrině za pultem – v kovových košicích ležely vyrovnané řady koláčků, s polevou, se šlehačkou, s posypkou, všechny plné sladkých překvapení – a pak se znovu podívala na Jill. Na tváři se jí pomalu zjevil potměšilý úsměv.

„Víš co?“ řekla. „Myslím, že si dám něco k snědku. A možná i nějaký kafe. Nechceš taky?“

„Nemáme čas.“

„Ale máme.“

„A co moje písemma?“

„Co je s ní?“

Než Jill stačila odpovědět, Aimee se zvedla ze židle a zamířila k pultu. Džiny měla tak přiléhavé a krok tak ladný, že všichni hosté zvedli hlavy a zahleděli se jejím směrem.

Musím odejít, pomyslela si Jill.

V tu chvíli se jí zmocnil pocit nereálnosti, náhlé vědomí, že se ocitla uvězněná ve špatném snu, a k tomu jakási panická bezmoc, jako by jí už nezbyla žádná vlastní vůle.

Jenže tohle nebyl sen. Stačilo se prostě zvednout a vyrazit pryč. Přesto Jill dál seděla jako přikovaná k růžové plastové židličky a přihloupale se usmívala, když se k ní Aimee otočila a naznačila jí ústy slovo *sorry*, ačkoliv z jejího výrazu bylo dobře patrné, že vůbec ničeho nelituje.

Sketa jedna, pomyslela si Jill. *Ona chce, ať rupnu.*

V takových okamžicích – a bylo jich víc, než by si chtěla přiznat – si Jill kladla otázku, co vlastně dělá, proč se nechává obemýkat chapadly někoho tak sobeckého a nezodpovědného, jako je Aimee. Rozhodně to nebylo zdravé.

A navíc k tomu došlo strašně rychle. Poznaly se teprve před pár měsíci na začátku léta, kdy vedle sebe obsluhovaly v krachující prodejně mražených jogurtů, a když právě nebylo koho obsluhovat, což občas trvalo i několik hodin, klábosily o všem možném.

Zpočátku se k sobě chovaly obezřetně, protože si uvědomovaly, že jsou jiná krevní skupina – Aimee byla sexy, ale lehkovážná holka, jejíž život byl zašmodrchanou ságou plnou špatných rozhodnutí a citových melodramat, kdežto Jill představovala prototyp upjaté a spolehlivé dívky, jedničkářky, která může jít každému příkladem. *Kéž bych měl(a) celou třídu takových Jill*, napsal nejeden pedagog do jejího hodnocení. O Aimee nikdy nikdo nic takového nenapsal.

Během léta začaly obě holky odhazovat vzájemné předsudky, až se mezi nimi rozvinulo skutečné přátelství, na jehož pozadí působily všechny jejich odlišnosti stále triviálněji. Ukázalo se, že Aimee je navzdory své společenské a sexuální sebedůvěře překvapivě křehká bytost, která se rychle rozplácí a každou chvíli propadne prudkému návalu sebezhnusení, přičemž dá obrovskou práci ji zase nastartovat. Jill dokázala svůj smutek ukrývat lépe, ale Aimee ho z ní uměla vytáhnout a přinutit ji, aby s ní otevřeně mluvila o věcech, které nikdy s nikým jiným neprobírala – o zatrpklosti vůči matce, o potížích v komunikaci s otcem, o pocitu, že byla podvedena, poněvadž svět, do něhož jí rodiče vychovali, náhle přestal existovat.

Aimee vzala Jill pod svou ochranu. Po práci ji vodila na mejdany a zasvěcovala ji do všeho, co ji dosud mýjelo. Jill z toho byla zpočátku zaražená – každý, s kým se seznámila, jí připadal o něco starší a o něco světáčtější než ona, přestože šlo většinou o lidi v jejím věku – , ale brzy svou plachost překonala. Poprvé se opila, kouřila trávu, až do rána se bavila s lidmi, kolem kterých na školní chodbě nevšímavě procházela, jelikož je pokládala za břídily a vyhaslé existence. Jednou v noci náhle sebrala odvalu, svlékla si šaty a skočila do bazénu u domu Marka Solterse. Když po pár minutách vylezla před novými přáteli úplně nahá ven, připadala si jako jiný člověk. Jako by spláchla své staré já.

Kdyby její matka byla zůstala doma, tyhle věci by se nikdy nestaly – ne proto, že by jí v nich matka zabránila, ale proto, že by si v nich zabránila sama. Otec se snažil zasáhnout, ale zřejmě sám ztratil víru ve svou autoritu. Jednou koncem července jí dal domácí vězení, když ji našel s tátu do bezvědomí na trávníku před domem, ale ona jeho trest ignorovala a on už se pak o tomhle incidentu nikdy nezmiňoval.

Stejně tak si nestěžoval, když u nich začala přespávat Aimee, přestože to s ním Jill předem neprobrala a rovnou ji pozvala k sobě. Než se konečně rozhoupal a zeptal se, co to všechno znamená, byla už Aimee pevnou součástí domu: spala v Tomově bývalém pokoji a dopisovala na seznam věcí k nakoupení vlastní prapodivné položky, z nichž by Jillina matka dostala infarkt. Skořicové sušenky, sýrové kapsičky, japonské nudlové polévky. Jill otci po pravdě řekla, že si Aimee potřebuje odpočinout od otčíma, který ji někdy „obtěžuje“, když se vrátí domů opilý. Zatím se jí prý nedotkl, ale pořád ji okukuje a pronáší oplzlosti, kvůli kterým pak Aimee nemůže usnout.

„Neměla by tam vůbec bydlet,“ dodala Jill. „Není to dobrá situace.“

„No tak jo,“ řekl otec. „Budiž.“

Poslední dva srpnové týdny byly obzvláště bujaré, jako by obě dívky cítily, že jejich zábava se blíží k expirační době, a chtěly si všechno užít do poslední mrtě. Jednou ráno vyšla Jill ze sprchy a postěžovala si, že nenávidí svoje vlasy. Vždycky je měla strašně suché a zplihlé – na rozdíl od Aimee, jejíž vlasy byly hebké, zářivé a nikdy nevypadaly špatně, i když se třeba jejich nositelka právě vyškřábala z postele.

„No tak si je ostríhej,“ navrhla jí Aimee.

„Cože?“

Aimee pokývala hlavou. Z jejího obličejce čísela jistota.

„Prostě se jich zbav. Bez nich budeš vypadat líp.“

Jill nezaváhala. Vyšla nahoru, sebrala nůžky, ostríhala si zvadlé kadeře a nakonec dílo završila elektrickým strojkem, který otec přechovával v koupelnové skříňce pod umyvadlem. Bylo báječné cítit, jak minulost padá v chomáčích na podlahu a místo ní se objevuje nová tvář s velkýma pronikavýma očima a ústy měkčími a hezčími, než bývaly předtím.

„No to mě poser,“ ulevila si Aimee. „Tohle je fakt paráda.“

O tři dny později měla Jill první sex – při sáhodlouhé opilecké flašce v domě Jessiky Marinettiové si vylosovala vysokoškoláka, kterého sotva znala.

„S plešatou holkou jsem to nikdy nedělal,“ svěřil se jí, když ještě byli v plné práci.

„Fakt ne?“ odpověděla Jill a ani se ho neobtěžovala informovat, že ona to ještě nedělala vůbec. „A je to dobrý?“

„Celkem fajn,“ zhodnotil ji ten kluk a otřel se jí špičkou nosu o hlavu. „Je to jako šmirgl.“

Jill si svou jinakost začala uvědomovat až ve chvíli, kdy se rozběhla škola a ona vnímala, jak se na ni dívají bývalé kamarádky a učitelé. Kráčela chodbou vedle Aimee a registrovala v jejich očích lítost a odpor. Věděla, co se jim honí hlavami – že se ocitla na šikmé ploše, že zkažená holka svedla nezkaženou na scestí –, a chtěla jim říct, že se pletou. Ona přece není žádná oběť. A Aimee neudělala nic jiného, než že jí ukázala novou cestu, jak být sama sebou – cestu, která je dnes úplně stejně logická, jako bylo předtím logické její slušňáctví.

Neobviňujte ji, myslela si Jill. Rozhodla jsem se sama.

Byla Aimee vděčná, opravdu vděčná a měla radost, že jí ve chvíli nouze dokázala pomoci s bydlením. Její ustavičná blízkost jí však pomalu začínala tížit. Obě dívky bydlely jako sestry: měly společné oblečení, jídlo i tajemství, každý večer spolu chodily pařit a ráno zase začínaly nanovo. Tento měsíc dokonce dostaly ve stejnou dobu měsíčky, což už bylo opravdu úchylné. Jill se zkrátka potřebovala nadechnout, získat

trochu času, aby mohla dohnat učení, strávit nějaký čas s tátou a možná i probrat materiály z univerzit, které jí denně přicházely poštou. Stačil by jí den nebo dva, aby se trochu zorientovala, protože někdy přestávala mít přehled, kde mezi nimi vede hranice: kde končí Aimee a začíná Jill.

Byly jen pár bloků od školy, když vedle nich tiše připlula Toyota Prius. Byla to jedna z věcí, které se Jill dřív nikdy nestávaly, kdežto teď, když se kamarádila s Aimee, je zažívala pořád. Okno na straně spolujezdce sjelo dolů a vypustilo do mrazivého listopadového rána oblak reggae provoněný trávou.

„Nazdar dámy,“ houkl Scott Frost. „Co novýho?“

„Nic moc,“ odvětila Aimee. Kdykoliv se bavila s klukama, změnil její hlas barvu – Jill připadal hlubší a prodchnutý koketní intonací, díky níž působila i nejbánálnější konstatování vágně fascinujícím dojmem. „A co u vás?“

Adam Frost se vyklonil ze sedadla řidiče a lehce zvrátil hlavu dozadu, takže oba bratři teď z profilu vypadali jako dva prezidenti vytesaní do Mount Rushmore. Scott a Adam Frostovi byli dvojčata proslulá svou pohledností – oba měli dredy, hranaté čelisti, ospalé oči a pružná těla sportovců, jimiž by docela dobře mohli být, kdyby veškerý čas neproflákali. Jill si byla docela jistá, že loni maturovali, ale stále je často vídala ve škole. Většinou seděli ve výtvarné dílně, přestože nikdy žádné výtvarné dílo nevytvářeli. Prostě tam okouněli jako dva důchodci a s blahosklonným pobavením sledovali mladé snaživé studenty. Učitelce výtvarky, paní Coomeyové, zřejmě jejich přítomnost vyhovovala, protože si s nimi povídala a smála se s nimi, zatímco studenti samostatně pracovali. Paní Coomeyové bylo kolem padesátky, byla vdaná a měla nadváhu, ale po škole se přesto šířil drb, že když má volnou hodinu, občas si to s bratry Frostovými rozdává v kabinetu.

„Polezte dovnitř,“ vyzval je Adam. V pravém obočí měl na rozdíl od Scotta řadu piercingů a pro mnoho lidí to byl jejich hlavní rozlišovací znak.

„Musíme do školy,“ zabručela Jill spíš pro Aimee než pro dvojčata.

„Na školu se vyser,“ opáčil Scott. „Pojďte radši k nám, bude tam sranda.“

„Jakej typ srandy?“ vyzvídala Aimee.

„Máme tam pingpongovej stůl.“

„A nějakej vicodin,“ dodal Adam.

„Tak to je jiná.“ Aimee se obrátila k Jill s úsměvem plným naděje. „Co ty na to?“

„Když já nevím.“ Jill cítila, jak se jí ve tváři rozlévají rozpaky. „Poslední dobou mám spoustu absencí.“

„To já taky,“ prohlásila Aimee. „Jeden den navíc už na tom nic nezmění.“

Byl to logický argument. Jill pohlédla na dvojčata, která unisono pokyvovala hlavami do rytmu Marleyho skladby „Buffalo Soldier“, a vysílala tak podprahové sdělení, že tady přece není co řešit.

„Když já nevím,“ zopakovala.

Aimee si významně povzddechla, ale Jill setrvala bez hnutí. Nedokázala pochopit, co ji drží zpátky. Písemka z chemie už přece běží. Zbytek dne tak bude jen podtržením jejího selhání.

„Ále co.“ Aimee otevřela dveře a nastoupila na zadní sedadlo. Ne-spouštěla přitom oči z Jill. „Tak jedeš?“

„Dík, to je dobrý,“ řekla Jill. „Jeďte zatím napřed.“

„Určitě?“ zeptal se Scott, když Aimee zabouchla dveře. Zdálo se, že je opravdu zklamaný.

Jill přikývla. Okno na Scottově straně vyjelo nahoru a pomalu zakrylo jeho pohledný obličej. Auto se asi vteřinu nehýbalo a Jill taky ne. Když se však Jill naposledy podívala na zatmavené sklo, zmocnila se jí svíravá lítost.

„Počkejte!“ zaječela.

Výkřik se jí rozlehl v uších. Zněl téměř zoufale, ale oni ho zřejmě neslyšeli, protože právě ve chvíli, kdy Jill natáhla ruku ke dveřím, se toyota konečně dala do pohybu a téměř neslyšně odjela bez ní.

Když dorazila do školy, byla ještě zhulená, ale tentokrát v ní tráva nevyvolala onen hihňavý rauš, ve kterém jí téměř všechna dopoledne s Aimee

připadala jako cáklá dobrodružství, kdy si například hrály na špionky nebo se řehtaly věcem, které vůbec nebyly vtípné, a pak se tomu smály ještě víc. Dnešní zhul byl tíživý a smutný; připomínal spíš podivně špatnou náladu.

Technicky vzato se měla po vstupu do školy podepsat v hlavní kanceláři, ale na tohle pravidlo už nikdo příliš nedbal – byl to přežitek ze spořádanějších a ukázněnějších dob. V době Náhlého zmizení chodila Jill na střední školu teprve pět týdnů, ale dodnes si živě vzpomínala, jaké to tu tehdy bylo, jak byli učitelé seriózní a nároční a studenti soustředění, motivovaní a plní energie. Skoro každý hrál na nějaký hudební nástroj nebo provozoval sport. Nikdo nekouřil na záchodě a za šmajchlování na chodbě mohli člověka vyloučit. Lidi tehdy chodili rychleji – alespoň si to takhle pamatovala – a vždycky se zdálo, že přesně vědí, kam mají namířeno.

Otevřela skříňku a vytáhla výtisk *Našeho městečka*, který ještě ani nezačala číst, přestože na hodinách angličtiny už tuhle hru tři týdny probírali. Do konce druhé hodiny zbývalo deset minut a ona by teď moc ráda kecala na podlahu a prolistovala aspoň prvních pár stránek, jenže věděla, že se stejně nebude moct soustředit, protože přímo naproti ní seděl školní trubadúr Jett, drnkal na akustickou kytaru a snad potisící zpíval „Fire and Rain“. Jill už z téhle písně naskakovala husí kůže.

Napadlo ji, že se uklidí do knihovny, jenže na to už jí nezbývalo dost času, a tak si řekla, že prostě půjde nahoru do učebny angličtiny. Cestou si udělala rychlou odbočku kolem učebny pana Skandariana, kde její spolužáci právě dokončovali písemku z chemie.

Sama netušila, co to do ní vjelo, že nakoukla dovnitř. Ze všeho nejmíň si totiž přála, aby si jí pan Skandarian všiml a došlo mu, že není nemocná. Tím by ztratila veškeré naděje, že u něj získá náhradní termín. Když nakoukla oknem do učebny, luštil naštěstí sudoku a byl plně zabraný do vyplňování čtverečků.

Písemka musela být těžká. Albert Chin už byl samozřejmě hotoový – momentálně si hrál s iPhonem, aby zabil čas – a Greg Wilcox se jako obvykle uložil ke spánku, ale všichni ostatní ještě pracovali a dělali věci, které člověk obvykle dělá, když se snaží přemýšlet, ale krátí se mu

čas: kousali se do rtu, omotávali si vlasy kolem prstu, pumpovali nohou. Katie Brennanová se škrábala na paži, jako by měla kožní chorobu, a Pete Rodriguez si umanutě tůkal do čela gumou na tužce.

Jill stála v okně jen asi minutku, ale i za tak krátkou dobu se dalo očekávat, že někdo zvedne hlavu a uvidí ji, že se na ni usměje nebo jí rychle zamává. Když někdo nakukoval během písemky do učebny, obvykle se to stávalo. Dnes ale všichni usilovně pracovali, pospávali nebo se věnovali jiným věcem. Jako by už Jill neexistovala, jako by po ní zůstala jen prázdná lavice ve druhé řadě – pomník holky, která tu kdysi sedávala.

NĚKDO SPECIÁLNÍ

Tom Garvey se nemusel ptát, proč ta holka stojí za jeho dveřmi s kufrem v ruce. Už týdný cítil, jak mu z těla pomalu odtéká naděje – trochu to připomínalo situaci, kdy se člověk dostává na mizinu –, a ta teď vyprchala úplně. Zažíval citový bankrot. Holka nasadila křivý úsměv, jako by mu četla myšlenky.

„Ty seš Tom?“

Přikývl a ona mu podala obálku nadepsanou jeho jménem.

„Blahopřeju,“ řekla. „Seš moje nová chůva.“

Tom už ji viděl, ale ne takhle zblízka. Uvědomil si, že je ještě hezčí, než si myslel – drobná, nanejvýš šestnáctiletá Asiatka s neuvěřitelně černými vlasy a obličejem ve tvaru dokonalé slzy. *Christine*, vzpomněl si, nevěsta číslo čtyři. Nechala ho na sebe chvíli civět a pak ji to začalo unavovat.

„Na,“ řekla a vytáhla iPhone. „Co kdyby sis mě vyfotil?“

O dva dny později zatkla FBI ve spolupráci s oregonskou státní policií pana Gilchresta při zátahu, který televizní štáby tvrdošjné označovaly za „překvapivou časně ranní razii“, přestože nebyla pro nikoho překvapivá, tím méně pro samotného pana Gilchresta. Už od zrady Anny Fordové varoval Gilchrest své stoupence, že je čeká temná doba, a snažil se je přesvědčit, že je to tak pro všechny nejlepší.

„Ať se mi stane cokoliv,“ napsal v posledním e-mailu, „nezoufejte. Děje se to z určitého důvodu.“

Ačkoliv tedy i Tom zatčení očekával, zarazila ho vážnost vznesených obvinění – několikanásobné znásilnění druhého a třetího stupně, provozování zakázaných sexuálních praktik, ale i daňové úniky a nezákonná přeprava nezletilých přes státní hranice. Navíc ho urážela zjevná škodolibost, s jakou moderátoři a reportéři používali obraty typu „senzační pád samozvaného mesiáše“, „šokující obvinění, jež rozvrátila jeho pověst svěťce“ a „zanechala rychle rostoucí hnutí mládeže v troskách“. Přitom pouštěli pořád dokola stejný záběr, na němž policisté doprovázeli spoutaného pana Gilchresta do soudní budovy. Gilchrest měl na sobě zmačkané hedvábné pyžamo a vlasy měl sleželé na jednu stranu, jako by ho právě vytáhli z postele. V dolní části obrazovky běžely titulky s následujícím sdělením: SVATÝ WAYNE? SVATÁ PROSTOTO! POTUPENÝ VŮDCE SEKTY ZATČEN ZA SEXUÁLNÍ DELIKTY. HROZÍ MU AŽ 75 LET VĚZENÍ.

Tuhle reportáž sledovali čtyři: Tom, Christine a Tomovi spolubydlíci Max a Luis. Tom ani jednoho z kluků moc dobře neznal – do sanfranciského Centra léčivého objetí přijeli z Chicaga v rámci pravidelné rotace a měli mu tady asistovat –, ale pokud mohl soudit, byla jejich reakce na zprávu o panu Gilchrestovi naprosto v souladu s jejich naturelem: citlivý Luis tiše plakal, kdežto vznětlivý Max vykřikoval na televizi nadávky a pořád opakoval, že to na pana Gilchresta ušili. Naproti tomu Christine sledovala reportáž se zvláštní nevzrušeností, jako by se všechno odvíjelo podle plánu. Jediné, co ji trápilo, bylo manželovo pyžamo.

„Říkala jsem mu, ať ho nenosí,“ čertila se. „Vypadá v něm jako Hugh Hefner.“

Když se na obrazovce objevil tuctový obličej Anny Fordové, začala být Christine o poznání vzrušenější. Anna byla duchovní nevěsta číslo šest a jediná Neasiatka ve skupině. Z ranče zmizela koncem srpna a o pár týdnů později se objevila v pořadu *60 minut*, kde pověděla celému světu o harému nezletilých dívek, které uspokojují veškeré potřeby svatého Waynea. Prohlásila, že v době sňatku jí bylo čtrnáct let – byla tehdy zoufalou holkou na útěku, která se na autobusovém nádraží v Minneapolisu seznámila a spřátelila se dvěma příjemnými kluky. Ti jí poskytli jídlo a přístřeší a posléze ji odvezli na Gilchrestův ranč v jižním Oregonu. Na

proroka, jenž dávno dosáhl středního věku, musela udělat dobrý dojem, poněvadž jí tři dny po příjezdu navlékl prsten a odnesl si ji do postele.

„Není to žádnej mesiáš,“ sdělila Anna moderátorovi a tento výrok se stal hlavním mediálním štěkem celého skandálu. „Je to jen starej chlívák.“

„A ty seš Jidáš,“ sdělila Christine televizoru. „Jidáš s dustou prdelí.“

Všechno bylo v troskách – všechno, na čem Tom v posledních dvou a půl letech pracoval a v co doufal –, ale on se z nějakého důvodu necítil tak zlomený, jak očekával. V druhém plánu bolesti jako by se ukrýval jakýsi hmatatelný pocit úlevy: vědomí, že to, čeho se člověk děsil, konečně přišlo, takže už před tím netřeba žít ve strachu. Samozřejmě to s sebou přinášelo přehršle nových problémů, které se musely řešit, ale s těmi se budou moci popasovat později.

Svou postel přenechal Christine, takže když si všichni popřáli dobrou noc, zůstal v obýváku. Než zhasnul lampu, vytáhl fotku svého Někoho speciálního – Verbeckého s ohňostrojem – a pár vteřin o něm přemýšlel. Poprvé, co si pamatoval, dnes nezašeptal jméno svého starého kamaráda ani neodříkal prosbu za jeho návrat, přestože to jinak dělal každý večer. Jaký to má vlastně smysl? pomyslel si. Případalo mu, jako by se právě probudil ze spánku, který trval příliš dlouho, a nedokázal se rozpomenout na sen, jenž ho v něm zadržoval.

Jsou pryč, napadlo ho. A já je musím nechat odejít.

Když před třemi lety poprvé přijel na univerzitu, byl jako všichni ostatní – normální americký kluk, lepší dvojkař, který chtěl studovat obchod, stát se členem nějakého super studentského spolku, vypít hektolitry piva a sbalit co nejvíc aspoň přiměřeně sexy holek. Prvních pár dnů se mu stýskalo po domově, cítil nostalgii za důvěrně známými ulicemi a budovami Mapletonu, za rodiči a sestrou i za všemi starými kamarády, kteří se rozprchli na vysoké školy po celé zemi. Zároveň však věděl, že tenhle smutek je jen dočasný, a dokonce i svým způsobem zdravý. Vadilo mu, když ostatní kluci z prváku mluvili o svých rodných městech a někdy i o svých rodinách s frajerským opovržením, jako by strávili prvních osmnáct let života ve vězení a teprve teď se konečně dostali ven.

První sobotu po začátku semestru se opil a vypravil se na fotbalový zápas. Krácel ve velké partě z jejich patra kolejí a obličej měl pomalovaný napůl oranžovou a napůl modrou barvou. Všichni studenti se soustředili v tomtéž sektoru klenutého stadionu, fandili a skandovali jako jediný organismus. Bylo opojné takhle splynout s davem a cítit, jak se identita jednotlivce rozpouští v něčem mnohem větším a silnějším. Oranžoví vyhráli a Tom se toho večera seznámil na pařbě s holkou, která měla obličej pomalovaný stejně jako on. Doprovodil ji na kolej a zjistil, že vysokoškolský život překonává i jeho nejdivočejší očekávání. Dodnes si živě vybavoval, že když se vracel z její koleje – na obzoru právě vycházelo slunce, tkaničky měl rozvázané, ponožky a trenýrky ztracené v zápalu boje –, spontánně si plácl rukou s klukem, který se potácel naproti němu jako jeho zrcadlový odraz, a plesnutí jejich dlaní se vítězně neslo časně ranním tichem.

O měsíc později to všechno skončilo. Patnáctého října jim zrušili školu a dali jim sedm dní na to, aby si sbalili věci a vyklidili univerzitní areál. Onen poslední týden existoval v jeho vzpomínkách jako jakási rozmazaná šmouha plná nechápavých rozloučení – koleje se pomalu vyprazdňovaly, tu a tam se za zavřenými dveřmi ozval něčí pláč, vzduchem létaly tiché kletby lidí, kteří právě s někým dotelefonovali. Konalo se pár zoufalých mejdanů, z nichž jeden skončil nechutnou rvačkou, a v Dómu narychlo zorganizovali vzpomínkovou bohoslužbu, na které rektor slavnostně přečetl jména obětí z řad studentů a profesorů. Mezi oběťmi události, pro niž se teprve začal vžívat termín Náhlé zmizení, figuroval i Tomův lektor psychologie a taky jedna holka z jeho semináře anglické literatury, která se předávkovala prášky na spaní, když se dozvěděla o zmizení svého jednovaječného dvojčete.

Tom se nedopustil ničeho špatného, ale vzpomínal si, že cítil zvláštní zahanbení – nebo i osobní selhání –, když se tak brzy po odjezdu opět vracel domů; skoro jako by vyletěl od zkoušek nebo ho vyloučili z kázeňských důvodů. Zároveň v tom však byla jistá útěcha, jakési uklidňující vědomí, že po návratu k rodině najde všechny její členy živé a zdravé, i když v případě jeho sestry Jill to bylo vážně o fous. Tom se ji na Jen Sussmanovou párkrát zeptal, ale ona se s ním odmítla bavit. Buď to pro ni

bylo příliš citlivé téma – takhle si to aspoň vysvětlovala máma –, anebo jí prostě bylo z celé téhle záležitosti špatně.

„Co ti mám jako vykládat?“ utrhla se na něj. „Prostě se vypařila, stačí?“

Všichni čtyři si dali na pár týdnů oraz: dívali se na DVD, hráli stolní hry, dělali zkrátka cokoli, aby se odpoutali od monotónní hysterie televizních zpráv, od posedlého opakování stále stejných základních fakt, od prodlužujících se seznamů pohřešovaných, od nekonečného sledu rozhovorů s traumatizovanými očitými svědky, kteří říkali věty typu: *Stál přímo vedle mě...* nebo *Jen jsem se na vteřinku otočila...*, než se jim hlas rozkouskoval do rozpačitého přerývaného štkání. Zpravodajství vypadalo jinak než po 11. září, kdy televizní stanice stále dokola přehrávaly záběry hořících věží. Čtrnáctý říjen byl amorfnější, hůře uchopitelný: na dálnicích došlo k hromadným srážkám, několik vlaků vykolejilo a řada malých letadel a vrtulníků se zřítila – ve Spojených státech našťastí nedošlo k žádnému pádu velkého dopravního letounu, i když s několika stroji museli přistát vyděšení kopiloti, a v jednom případě dokonce palubní průvodčí, jenž se posléze stal hrdinou dne, zářícím majákem v moři temnoty –, ale jinak se médiím nepodařilo najít jedinou chytlavou vizuální scénu, která by vystihovala celou katastrofu. V událostech z 14. října navíc nefigurovali žádní padouši, které by lidé mohli nenávidět, a tím to všechno bylo ještě složitější.

Podle toho, jak byl člověk zvyklý, mohl v televizi sledovat buďto debaty expertů, kteří rozebírali platnost protichůdných náboženských a vědeckých vysvětlení tohoto zázraku či tragédie, anebo hltat nekonečný sled vzletných vzpomínkových pořadů oslavujících životy zmizelých celebrit – Johna Mellencampa a Jennifer Lopezové, Shaqa a Adama Sandlera, miss Texasu a Grety Van Susterenové, Vladimira Putina a papeže. Každá z těchto osobností stála na jiné úrovni slávy, ale v televizních medailonech je neustále směšovali dohromady. Potrhlý chlapík z reklamy na Verizon se tak ocitl vedle bývalého soudce Nejvyššího soudu, latinsko-americký tyran dostal prostor před quarterbackem, který nikdy nenaplnil svůj potenciál, a po duchaplném politickém konzultantovi následovala ta holka, co ji ponižovali v reality show. Podle organizace Food Network

byla Náhlým zmizením neúměrně tvrdě zasažena nepočtená komunita mediálně slavných světových šéfkuchařů.

Tomovi zpočátku nevadilo, že je doma. Bylo logické, že v podobných chvílích se lidé drží u svých blízkých. Ve vzduchu bylo cítit téměř nesnesitelné napětí, atmosféra úzkostného vyčkávání, přestože nikdo pořádně nevěděl, na co vlastně čeká: zda na logické vysvětlení, nebo na druhou vlnu zmizení. Jako by se celý svět zastavil, aby se nadechl a obrnil vůči tomu, co se stane příště.

NESTALO SE NIC.

Jak se týdny belhaly vpřed, pocit bezprostřední krize se pomalu rozplýval. Lidem se už zajíдалo, že pořád jen sedí doma a užirají se zlověstnými spekulacemi. Tom začal po večeři vyrážet ven – připojil se k partě kámošů ze střední školy a společně chodili do nálevny Canteen ve Stone-wood Heights, kde personál příliš neřešil, jestli už jim bylo jednadvacet. Každý večer tu vypadal jako kombinace školního srazu a irského pohřbu: chodila sem naprosto nepravděpodobná všehochuť lidí, kteří si vzájemně objednávali panáky a vyměňovali si historky o svých zmizelých přátelích a známých. Mezi oběťmi byli i tři absolventi z Tomova ročníku, všeobecně nenáviděný zástupce ředitele Ed Hackney a taky školník, jemuž všichni říkali Rapl.

Téměř pokaždé, co Tom vstoupil do Canteen, se mozaika ztrát rozrostla o další dílek, obvykle v podobě nějakého zapomenutého člověka, o němž několik let neslyšel: jamajská hospodyně Yvonne, která uklízela v domě Davea Keegana; pan Boundy, pomocný učitel z prvního stupně střední školy, o jehož zkaženém dechu se vyprávěly legendy; nebo potrhlý Ital Giuseppe, kterému kdysi patřila pizzerie Mario's Pizza Plus, než ji po něm převzal ten nevrlý Albánec. Jednou začátkem prosince, když hrál Tom šipky s Paulem Erdmannem, se k němu přitočil Matt Testa.

„Hele,“ začal oním ponurým tónem, který lidé nasazovali, když mluvili o 14. říjnu. „Vzpomínáš na Jona Verbeckého?“

Tom hodil šipku o něco silněji, než chtěl. Letěla moc vysoko a do strany a málem úplně minula terč.

„Co je s ním?“

Testa pokrčil rameny tak, že odpověď už nebyla zapotřebí.

„Blaf.“

Paul přistoupil k pásce na podlaze, která představovala startovní čáru. Přimhouřil oči jako klenotník a zapíchl šipku přímo doprostřed terče, jen asi dva centimetry nad padesátku a malinko doleva.

„Kdo blaf?“

„Tos tu ještě nebyl,“ vysvětlil Testa. „Verbecki se odstěhoval o prázdninách mezi šestkou a sedmičkou. Do New Hampshire.“

„Znal jsem ho už ze školky,“ prohlásil Tom. „Chodili jsme si k sobě hrát. A myslím, že jsme spolu jednou jeli do zábavního parku. Byl to fajn kluk.“

Matt uctivě pokýval hlavou. „Jeho bratranec zná mého bratrance. Takhle jsem se dozvěděl.“

„Kde zrovna byl?“ zeptal se Tom. Byla to povinná otázka. Všichni ji pokládali za důležitou, ačkoliv dost dobře nevěděli proč. Bez ohledu na to, kde se právě zmizelý člověk nacházel a co dělal, ta situace Tomovi vždy připadala ponurá a přízračná.

„Ve fitku. Šlapal na eliptikalu.“

„Do prdele.“ Tom zavrtěl hlavou, když si představil náhle prázdný cvičební stroj, jehož setrvačnickové kolo dál točí madly a pedály, jako by to byl poslední Verbeckého vzkaz světu. „Je dost těžký představit si ho ve fitku.“

„Já vím.“ Testa se zamračil, jako by tu něco nehrálo. „Byl tak trochu srágora, co?“

„To ani ne,“ odpověděl Tom. „Podle mě byl akorát krapet přecitlivěj. Jeho matka mu vždycky odstříhávala z oblečení šůtky, poněvadž z nich šlel. Vzpomínám si, že si jednou ve školce pořád svlíkal košili, protože tvrdil, že ho strašně svědí. Učitelky mu říkaly, že se to nehodí, ale jemu to bylo šumák.“

„Přesně tak.“ Testa se zašklebil. Taky jemu se vracely vzpomínky. „Jednou jsem spal u něj doma. Do postele šel s rozsvícenejma světla-ma a v pokoji pořád dokola hrála jedna skladba od Beatles. ‚Paperback Writer‘ nebo něco takovýho.“

„Julia,“ prohlásil Tom. „To byla jeho magická píseň.“

„Jeho co?“ Paul hodil poslední šipku. S rázným lupnutím se zapíchla těsně pod střed terče.

„Takhle tomu říkal,“ vysvětlil Tom. „Když mu nehrála ‚Julia‘, nemoh usnout.“

„To je fuk.“ Testovi nebylo přerušeno po chuti. „Každopádně se párkrát snažil usnout u mě doma, ale nikdy to nevyšlo. Vždycky si rozbalil spacák, převlík se do pyžama, vyčistil si zuby a tak dál, jenže když už si měl konečně vlízt do postele, tak ztratil nervy. Spodní ret se mu celej roztrásl a nakonec povídá něco jako: *Nezlob se na mě, brácho, ale musím zavolat mámě.*“

Paul se ohlédl přes rameno od terče, z něhož právě vytahoval šipky.

„A proč se odstěhovali?“

„Co já vím?“ odvětil Testa. „Jeho táta nejspíš sehnal novou práci nebo tak něco. Je to už dávno. Víš, jak to chodí – vždycky se dušuješ, že s někým zůstaneš ve spojení, nějakou dobu to dodržíš, ale pak už se s tím člověkem nikdy nevidíš.“ Obrátil se k Tomovi. „Pamatuješ si vůbec, jak vypadal?“

„Trochu.“ Tom zavřel oči a pokusil se Verbeckého vylovit ze vzpomínek. „Malinko při těle, světlý vlasy s ofinou. A hodně velké zuby.“

Paul se zasmál. „Velký zuby?“

„Jako sysel,“ vysvětlil Tom. „Jen co se odstěhoval, nejspíš mu dali rovnátka.“

Testa zvedl lahev s pivem.

„Tak na Verbeckého,“ řekl.

Tom a Paul si s ním přitukli.

„Na Verbeckého,“ zopakovali.

Takhle to zhruba probíhalo. Lidi někoho probrali, připili si na něj a bavili se dál. Zmizelých bylo tolik, že si nikdo nemohl dovolit lpět na jediném člověku.

Tom však z nějakého důvodu nedokázal na Jona Verbeckého přestat myslet. Když se toho večera vrátil domů, vyšel na půdu a prohlédl několik krabic se starými fotografiemi, s vybledlými snímky pořízenými v době, kdy ještě rodiče nevlastnili digitální fotoaparát a každý film se musel nechat vyvolat ve fotoateliéru. Máma ho několik let obtěžovala s žádostmi, ať ty fotky naskenuje, ale on se k tomu nikdy nedostal.

Verbecki figuroval na řadě snímků. Během školní besídky balancoval s vajíčkem na čajové lžičce. Během Halloweenu byl v přestrojení za humru, zatímco kolem něj se to jen hemžilo superhrdiny, a zjevně z toho neměl velkou radost. Bývali s Tomem ve stejném baseballovém týmu; na další fotce seděli pod stromem, culili se do objektivu jako zjednaní a na sobě měli totožné červené kšiltovky a dresy s nápisem SHARKS. Verbecki vypadal zhruba tak, jak si ho Tom pamatoval – světlovlasý a zubatý, byť ještě ne tak obtloustlý.

Jeden snímek udělal na Toma zvláštní dojem. Byl to detail pořízený za noci v době, kdy jim mohlo být šest nebo sedm let. Určitě šlo o oslavu Dne nezávislosti, jelikož Verbecki držel v ruce zapálenou prskavku – přeexponovaná ohnivá koule vypadala skoro jako cukrová vata. Fotka by možná působila radostným dojmem, jenže to by Verbecki nesměl bojácně hledět do objektivu, jako by si myslel, že není moc dobrý nápad držet si prskající kovovou tyčinku tak blízko u obličeje.

Tom si nebyl jistý, proč ho právě tahle fotka tak fascinuje, ale rozhodl se, že ji nevrátí do krabice k ostatním. Odnesl si ji dolů a přes spaním si ji dlouze prohlížel. Téměř měl pocit, že mu Verbecki posílá z minulosti nějaký tajný vzkaz a klade mu otázku, na kterou mu nemůže odpovědět nikdo jiný než Tom.

Zhruba v té době dostal Tom dopis z univerzity, který ho informoval, že prvního února opět začne výuka. Účast na ní však nebude povinná, zdůrazňovalo se v textu. Pokud se kterýkoliv student rozhodne, že tento „speciální jarní semestr“ vynechá, může tak učinit bez jakéhokoliv finančního či studijního postihu.

„Naším cílem,“ vysvětloval v dopise rektor, „je pokračovat v této době všeobecné nejistoty v zeštíhleném formátu, naplňovat naše veledůležité poslání výuky a výzkumu a nevystavovat přitom nepatřičnému tlaku ty členy naší společnosti, kteří v současné době nejsou připraveni na návrat.“

Toma toto sdělení nepřekvapilo. Mnoho jeho kamarádů dostalo ze svých škol v posledních dnech podobný přípis. Byla to součást celonárodní snahy o „restartování Ameriky“, kterou před pár týdny vyhlásil samotný prezident. Ekonomika šla po 14. říjnu do vývrtky: akciová

burza se propadla a spotřebitelské výdaje klesly na bod mrazu. Znepokojení experti předpovídali „řetězovou reakci ekonomických strážní“, pokud se tato sestupná spirála nějak nezastaví.

„Jsou to už téměř dva měsíce, co jsme utrpěli strašlivou a nečekanou ránu,“ prohlásil prezident v projevu k národu, jenž se vysílal v hlavním vysílacím čase. „Náš šok a zármutek jsou sice obrovské, ale nemohou dál sloužit jako omluva pro pesimismus či paralýzu. Musíme znovuotevřít naše školy, vrátit se do kanceláří, továren či na farmy a zahájit proces obnovy našich životů. Nebude to snadné a potrvá to dlouho, ale musíme s tím začít hned. Každý jeden z nás má povinnost přispět svým dílem k tomu, aby se tato země opět dala do pohybu.“

I Tom chtěl přispět, ale upřímně řečeno nevěděl, jestli je na návrat do školy připravený. Zeptal se tedy rodičů, avšak jejich názor jen odrážel jeho vlastní názorovou rozpolcenost. Matka tvrdila, že by měl zůstat doma, eventuálně se přihlásit na pár kurzů na místní univerzitě a do Syracuse se vrátit až v září, když už snad bude situace jasnější.

„Pořád nevíme, co se vlastně děje,“ řekla mu. „Takže by bylo mnohem příjemnější, kdybys tu s námi zůstal.“

„Podle mě by ses tam měl vrátit,“ namítl otec. „Jaký má smysl flákat se tady a nedělat nic?“

„Není to bezpečné,“ trvala na svém matka. „Co když se něco stane?“

„Nebuď směšná. Tam je to úplně stejně bezpečné jako tady.“

„To mě má jako uklidnit?“ zeptala se matka.

„Hele, já jenom vím, že když zůstane tady, bude se dál flákat po nocích a každý den se opíjet s kamarády.“ Otočil se k Tomovi. „Nebo se pletu?“

Tom jen pokrčil rameny. Věděl, že pije příliš, a pomalu si začínal klást otázku, jestli nepotřebuje pomoc profesionála. Kdyby však chtěl s někým probírat své pití, zákonitě by přišel na přetřes i Verbecki a o tomhle tématu se Tom s nikým opravdu bavit nechtěl.

„A ty si myslíš, že na univerzitě bude pít méně?“ zeptala se matka. Tomovi připadalo znepokojivé a současně zajímavé poslouchat, jak se o něm rodiče baví ve třetí osobě, jako by vedle nich vůbec nestál.

„Nic jiného mu nezbude,“ odpověděl otec. „Jestli bude chtít mít nějaké výsledky, už se nebude moct každý večer zlinkovat.“

Matka chtěla ještě něco dodat, ale pak usoudila, že to nestojí za námahu. Podívala se na Toma, pár vteřin ho fixovala pohledem a mlčky ho prosila o podporu.

„A co si přeješ ty?“

„Nevím,“ odpověděl Tom. „Jsem z toho docela zmatený.“

Nakonec jeho rozhodnutí neovlivnili rodiče, ale spíš kamarádi. Jeden po druhém mu totiž v následujících dnech začali oznamovat, že se vracejí na své univerzity a budou pokračovat ve druhém semestru – Paul na FIU, Matt v Gettysburgu, Jason na Delawarské univerzitě. A představa, že by Tom zůstal doma, byla bez kamarádů mnohem méně lákavá.

Když o svém rozhodnutí informoval matku, reagovala stoicky. Naopak otec ho uznale poplácal po rameni.

„Ty to zvládneš,“ prohlásil.

Jízda do Syracuse trvala v lednu mnohem déle než loni v září, a to nejen kvůli sněhovým přeháňkám, které v nepravidelných intervalech zasypávaly dálnici sněhem a měnily ostatní vozidla v přízračné stíny. Také v autě vládla tíživá atmosféra. Toma nenapadalo nic, o čem by se měl bavit, a rodiče spolu prakticky nemluvíli. Takhle to mezi nimi vypadalo už od jeho podzimního příjezdu domů: matka byla sklíčená a uzavřená do sebe, přemítala o Jen Sussmanové a o smyslu všeho, co se stalo, zatímco otec působil netrpělivým a poněkud chtěně optimistickým dojmem a nápadně často opakoval, že nejhorsí už je za námi a teď je hlavně potřeba žít dál. Kdyby nic jiného, pomyslel si Tom, bude úleva odpočinout si na chvíli od těch dvou.

Když ho rodiče dovezli na univerzitu, už se ve městě moc nezdržovali. Blížila se totiž velká bouře a oni chtěli vyrazit domů dřív, než je přivaly sněhu zastihnou na silnici. Matka mu před odchodem z koleje podala obálku.

„Je tam autobusová jízdenka.“ Objala ho tak pevně, že ho skoro vylekala. „Kdyby sis to náhodou rozmyslel.“

„Mám tě rád, mami,“ zašeptal.

Otec ho objal rychle a téměř formálně, jako by se zítra nebo pozítří měli opět shledat.

„Užij si to,“ řekl mu na rozloučenou. „Univerzitu člověk zažije jen jednou.“

Během speciálního jarního semestru složil Tom přísahu a stal se členem studentského klubu Alpha Tau Omega. Po vstupu do studentského spolku toužil tak dlouho – v jeho mysli se členství v podobné organizaci v podstatě překrývalo s vysokoškolským studiem samotným –, že proces jeho přijímání byl dávno v plném proudu, než si dokázal poprvé přiznat, že už mu na něm ani v nejmenším nesejde. Když si představil sám sebe v budoucnu a zkusil si vybavit život, který na něj v ATO čeká – velký dům na Walnut Place, divoké mejdany, potrhlé kanadské žertíky, pozdně noční debaty se spolubratry, z nichž se stanou jeho celoživotní přátelé a spojenci –, všechno mu připadalo rozostřené a nereálné jako záběry z filmu, který viděl tak dávno, že už zapomněl na jeho zápletku.

Samozřejmě mohl vycouvat a zkusit to znovu na podzim, až bude v lepší formě, ale nakonec se rozhodl to nějak přečkat. Namlouval si, že nechce nechat ve štychu Tylera Rucciho, svého kolegu z patra, který skládal slib společně s ním, ale v duchu si uvědomoval, že tady jde o víc. Na konci února prakticky přestal chodit na vyučování – připadalo mu nemožné soustředit se na probíranou látku –, a proces přijímání do klubu se tak stal tím posledním, co mu ještě zbylo, jeho jediným skutečným pojítkem s normálním vysokoškolským životem. Bez něj by se přiřadil k zoufalcům, jež během té zimy potkával v celém univerzitním areálu: k pobledlým studentům s upířím vzezřením, kteří celý den prospali a v noci rázovali mezi kolejemi, studentským centrem a Marshall Street a pravidelně si kontrolovali mobily, jestli jim nepřišel nějaký vzkaz, jenž však nikdy nepřišel.

Další výhodou bylo, že díky skládání slibu měl o čem mluvit s rodiči, kteří mu téměř denně volali a vyptávali se, jak se mu daří. Tom neuměl moc dobře lhát, takže mu pomáhalo, když mohl prohlásit: *Dneska jsme měli bojovku* nebo *Museli jsme starším členům uvařit snídaní do postele a přinést jim ji v kvěťovaných zástěrách*, přičemž měl připravené podrobnosti, které mohl okamžitě vysypat z rukávu, kdyby na ně přišla řeč. Mnohem těžší pro něj bylo, když z něj máma páčila informace o studiu a jemu nezbyvalo

než improvizovat o esejích, zkouškách a brutálně problémových úlohách ve statistice.

„A cos dostal z té seminárky?“ zeptala se máma.

„Z jaký seminárky?“

„Přece z politologie. Bavili jsme se o ní.“

„Jo, z týhle. Zase dvě plus.“

„Takže se mu to téma líbilo?“

„To neříkal.“

„A co kdybys mi ji poslal mailem? Ráda bych si ji taky přečetla.“

„To není třeba, mami.“

„Udělalo by mi to radost.“ Odmlčela se. „Vážně jsi v pořádku?“

„Jo, všechno je fajn.“

Tom pokaždé trval na tom, že je všechno v pořádku – má spoustu práce, spoustu nových kamarádů a udržuje si průměr lepší dvojky. A i když se s rodiči bavil o studentském klubu, dával si pozor, aby zdůrazňoval pozitiva, soustředil se na věci typu všednodenních studijních skupin nebo celonočního klubového karaoke a vyhýbal se jakémoliv zmínce o Chipu Gleasonovi, jediném aktivním členu ATO, který zmizel 14. října.

Chip byl v sídle klubu velké téma. V hlavním pokoji visel jeho zarámovaný portrét a jeho jméno figurovalo v názvu jednoho stipendijního fondu. Nováčci skládající slib se museli naučit nazpaměť všechny možné informace o jeho osobě: kdy se narodil, jak se jmenovali členové jeho rodiny, jeho deset nejoblíbenějších filmů a hudebních skupin nebo kompletní seznam holek, s nimiž během svého smutně přerušného života chodil. Tohle bylo ze všeho nejtěžší – holek bylo totiž sedmatřicet, od Tiny Wongové někdy zkraje střední školy až po Stacy Greenglassovou, dobře vyvinutou členku dívčího klubu Alpha Chi, která byla s Gleasonem 14. října v posteli – pokud se místní legendy zakládaly na pravdě, pak se s ním právě milovala obráceně na koníčka – a kvůli těžkému duševnímu traumatu, které v ní jeho zmizení během koitu vyvolalo, musela strávit několik dní v nemocnici. Někteří členové klubu vyprávěli tuhle historku jako legrační anekdotu, jako poctu hřebectví jejich oblíbeného kamaráda, ale Tom nedokázal myslet na nic jiného, než jak strašné

chvíle musela Stacy prožívat – z podobných zážitků se člověk nikdy tak docela nevzpamatuje.

Jednou večer na společném mejdanu však Tyler Rucci ukázal na sexy holku, která na parketu tančila s jedním univerzitním hráčem lakrosu. Byla opálená, měla na sobě neuvěřitelně přiléhavé šaty, předkláněla se a pomalu kroužila zadkem na partnerově rozkroku.

„Víš, kdo to je?“

„Kdo?“

„Stacy Greenglassová.“

Tom její tanec dlouho sledoval – vypadala naprosto spokojeně, přejížděla si dlaněmi po prsou, po bocích a po stehnech a předváděla pro kamarády grimasy pornohvězdy – a kladl si otázku, jestli tahle holka neví víc než on. Chápal, že Chip pro ni možná mnoho neznamenal. Třeba to byl jen kluk na jednu noc nebo kamarád na občasnou sexuální výpomoc. Zároveň to však byl skutečný člověk, který hrál v jejím životě aktivní a docela významnou roli. A ona se přesto pár měsíců po jeho zmizení vesele natrásala na mejdanu, jako by nikdy neexistoval.

Ne že by to Tomovi vadilo. Ani zdaleka ne. Ale nemohl přijít na kloub tomu, jak je možné, že se Stacy dokázala s Chipovým zmizením vyrovnat, kdežto on musí pořád myslet na Verbeckého – na kluka, kterého mnoho let neviděl, a kdyby na sebe 13. října narazili, nejspíš by ho ani nepoznal.

Ale tak to prostě bylo. Verbecki ho stále pronásledoval v myšlenkách. Tomova posedlost jeho osobou se po návratu na univerzitu dokonce prohloubila. Všude s sebou nosil tu pitomou fotku kluka s prskavkou, nesčíslněkrát denně se na ni díval a v duchu si přeříkával jméno svého dávného kamaráda, jako by to byla mantra: *Verbecki, Verbecki, Verbecki*. To on byl důvodem, proč Tom kašlal na školu, proč lhal rodičům, proč už si nemaloval na obličej modrou a oranžovou barvu a nefandil na stadionu jako pominutý. To on byl důvodem, proč už si nedokázal představit vlastní budoucnost.

Kam ses sakra poděl, Verbecki?

Významnou součástí procesu skládání slibu bylo poznávání starších členů a jejich přesvědčování, že právě vy se do ATO ideálně hodíte.

Konaly se večery s pokerem, obědy s pizzou, pijácké maratony a řada pohovorů maskovaných jako společenské akce. Tom měl pocit, že svou posedlost Verbeckým dovedně tají a že se mu daří vystupovat jako normální, mentálně silný prvák, jakého v klubu chtěli mít – jenže pak ho jednou v noci oslovil v televizní místnosti Trevor Hubbard alias Hubbs, student třetího ročníku, který v klubu fungoval jako hlavní bohém šmrncnutý intelektuálem. Tom se právě opíral o zeď a předstíral, že ho strašně zajímá bowlingový zápas, jež spolu na Wii vedou dva další uchazeči o členství, když se Hubbs náhle zjevil vedle něj.

„Tohle je úplně na hovno,“ pronesl hlubokým hlasem a kývl směrem k velké obrazovce Sony, kde právě virtuální koule srážela virtuální kuželky, zatímco nadšený Josh Freidecker strkal Mikeu Ishimovi pod nos dva vztyčené prostředníčky. „Celý tyhle klubový nesmysl. Nechápu, jak to někdo může vydržet.“

Tom zamumlal cosi nejednoznačného, protože si nebyl jistý, jestli to není léčka, jež ho má nychtat při projevu neloyalita. Hubbs však nevypadal jako člověk, který by tyhle hry provozoval.

„Pocem,“ dodal. „Potřebuju s tebou mluvit.“

Tom za ním vyšel na prázdnou chodbu. Byl pracovní den a ještě docela brzy, takže se toho v domě moc nedělo.

„Cejtíš se dobře?“ zeptal se ho Hubbs.

„Já?“ odpověděl Tom. „Úplně v poho.“

Hubbs si ho prohlédl se špetkou skeptického pobavení. Byl drobný a šlachovitý – platil za uznávaného lezce po skalách –, měl ježaté vousy a kyselý výraz, který však byl spíš jeho základním nastavením než odrazem jeho aktuální nálady.

„Ty nemáš depku?“

„Nevím.“ Tom vyhýbavě pokrčil rameny. „Možná trochu.“

„A to chceš fakt vstoupit do tohoto spolku a bydlet tady s těmahle pablama?“

„Myslím že jo. Teda aspoň jsem si to myslel. Jenže teďka je všechno tak nějak v prdeli. Člověk už ani neví, co vlastně chce.“

„To mi povídej.“ Hubbs chápatě přikývl. „Kdysi jsem tu bejval docela šťastnej. Většina kluků je úplně super.“ Rozhlédl se na obě strany

a ztlumil hlas v pouhý šepot. „Jedinej, koho jsem neměl rád, byl Chip. Byl to největší kretén v celým tomhle baráku.“

Tom opatrně přítakal a snažil se nevypadat příliš překvapeně. Až dosud mu všichni říkali o Chipu Gleasonovi jen samé hezké věci – že to byl skvělý kluk, dobrý sportovec, břicho měl jako struhadlo na mrkev, holky na něj letěly, zkrátka přirozený vůdce.

„Ve svém pokoji měl tajnou kameru,“ pokračoval Hubbs. „Natáčel si holky, který píchal, a pak nám to pouštěl v televizní místnosti. Jednu holku to tak ponížilo, že musela odejít ze školy. Ale našemu Chipovi to bylo fuk. Podle něj to byla jen pitomá štetka, která dostala, co jí patřilo.“

„Tak to je blbý.“ Tom cítil pokušení zeptat se na dívčino jméno – musela figurovat na seznamu, který se v rámci skládání slibu naučil nazpaměť –, ale nakonec se rozhodl, že to nechá plavat.

Hubbs se pár vteřin díval do stropu. Byl tam nainstalovaný detektor kouře s rozsvícenou červenou kontrolkou.

„Jak říkám, Chip byl debil. Měl bych mít radost, že je fuč, chápeš?“ Zabodl do Toma oči. Byly vytřeštěné, zděšené a plné zoufalství, které Tom snadno rozpoznal, protože stejné zoufalství neustále vídal v koupelně v zrcadle. „Jenže se mi o tom dementovi každou noc zdá. Pořád se ho ve snu snažím najít. Probíhám třeba bludištěm a křičím jeho jméno nebo tiše pročesávám les a koukám za každým strom. Už to dospělo do fáze, kdy se mi ani nechce chodit spát. Někdy mu dokonce píšu dopisy, ve kterých mu popisuju, co se tu děje. O víkendu jsem se zbořil tak, že jsem si chtěl nechat vytetovat jeho jméno na čelo. Ještě že to tatér odmít, protože jinak bych teďka chodil s nápisem ‚Chip Gleason‘ na ksichtě.“ Hubbs se na Toma znovu podíval. Téměř jako by ho o něco prosil. „Ale ty víš, o čem mluvím, že jo?“

Tom přikývl. „Jo, vím.“

Hubbsovy rysy se trochu uvolnily. „Čet jsem na internetu o jednom chlapovi. Každou sobotu odpoledne mluví v kostele v Rochesteru. Myslím, že by nám možná uměl pomoci.“

„On je kazatel?“

„Ne, normální chlap. V říjnu přišel o syna.“

Tom cosi chápavě zadrmolil, ale nic závazného tím nemyslel. Byl to jen projev zdvořilosti.

„Měli bysme tam zajet,“ prohlásil Hubbs.

Tomovi tohle pozvání lichotilo, ale zároveň měl trochu strach. Nemohl se zbavit dojmu, že Hubbs je lehce vyšinutý.

„Když já nevím,“ prohlásil. „V sobotu je ta soutěž v pojídání hot-dogů. A uchazeči tam maj vařit.“

Hubbs na Toma užasle pohlédl.

„Soutěž v pojídání hot-dogů? To si snad děláš prdel, ne?“

Tom dodnes žasl, v jak skromných podmínkách se s panem Gilchrestem poprvé setkal. Později ho vídal mluvit před početnými davy adorantů, avšak v onu studenou březnovou sobotu se v přetopeném sklepení kostela nesešlo víc než dvacet lidí, jimž se kolem nohou tvořily na linoleu loužičky z roztátého sněhu. Hnutí svatého Waynea mělo být postupem času spojováno převážně s mladými lidmi, ale toho odpoledne představovaly většinu publika osoby středního či vyššího věku. Tom se mezi nimi cítil nesvůj, jako by s Hubbsem omylem zabloudili na seminář o plánování penzijního pojištění.

Samozřejmě to bylo dáno tím, že člověk, na kterého se přišli podívat, ještě nebyl slavný. Byl to pořád „normální chlap“, jak se vyjádřil Hubbs: truchlící otec, jenž promlouval ke komukoliv, kdo ho byl ochoten poslouchat, a všude tam, kde se mu k tomu naskytl příležitost – nejen ve svatostáncích, ale i v domovech důchodců, v sálech válečných veteránů, ba i v soukromých domech. Dokonce i moderátor večera, vysoký a lehce shrbený mladší muž, který se jim představil jako reverend Kaminsky, jako by nevěděl úplně přesně, kdo pan Gilchrest je a co tu vlastně dělá.

„Dobré odpoledne, vítám vás na čtvrtém pokračování našeho sobotního přednáškového seriálu s názvem ‚Náhlé zmizení z křesťanské perspektivy‘. Náš dnešní host a hlavní řečník Wayne Gilchrest pochází kousek odtud z Brookdale a já jsem ho sem pozval na vřelé doporučení svého ctěného kolegy, doktora Finche.“ Reverend udělal pauzu pro případ, že by někdo chtěl jeho ctěnému kolegovi zatleskat. „Když jsem pana Gilchresta požádal, ať mi pošle název své přednášky, abych ho

mohl zveřejnit na našich webových stránkách, odpověděl mi, že je to neustále se vyvíjející útvar. A tak jsem stejně zvědavý jako vy všichni, co nám sem dnes přišel sdělit.“

Lidé, kteří pana Gilchresta poznali až v jeho pozdější, neskonale charismatičtější podobě, by si ho nikdy nespojili s nenápadným mužem, jenž v tu chvíli vstal ze židle v první řadě a otočil se čelem k nepočtenému publiku. Budoucí uniformu svatého Waynea měly tvořit džíny, trička a kožené náramky na zápěstí pobité cvočky – jeden reportér mu dal přezdívku „Bruce Springsteen mezi sektářskými vůdci“ –, avšak v té době ještě dával přednost formálnějšímu ustrojení a konkrétně toho dne měl na sobě špatně padnoucí pohřební oblek, který jako by si vypůjčil od menšího a méně silného muže. Na hrudníku a v ramenních partiích mu byl zjevně těsný.

„Děkuju vám, reverende. A díky vám všem, že jste přišli.“ Pan Gilchrest hovořil chraplavým hlasem, v němž vibrovala chlapská autorita. Jak se Tom později dozvěděl, jezdil svatý Wayne v té době s dodávkou UPS, ale kdyby měl toho odpoledne hádat, tipoval by ho na policistu nebo na trenéra středoškolského fotbalového týmu. Pan Gilchrest letmo pohlédl na svého hostitele, zamračil se a zformuloval neupřímnou omluvu: „Zřejmě mi uniklo, že tu mám mluvit z křesťanské perspektivy. Po pravdě řečeno si nejsem jistý, jaká moje perspektiva vlastně je.“

Začal tím, že nechal kolovat leták – oznámení o pohřešované osobě, jaká člověk po 14. říjnu vídal na všech telegrafních sloupech a korkových vývěskách před supermarketu. Jeho leták obsahoval barevnou fotografii hubeného kluka, který stál na skokanském prkně a objímal se pažemi před zimou. Pod rukama se mu zřetelně rýsovala žebra a z trenýrek, jež by lépe padly dospělému člověku, mu trčely nohy jako klacíky. Usmíval se, ale jeho oči vypadaly ztrápeně; divák měl pocit, že se klučinovi představa skoku do tmavé vody ani trochu nezamlouvá. **NEVIDĚLI JSTE TOHOTO CHLAPCE?** Doprovodný text ho identifikoval jako osmiletého Henryho Gilchresta a obsahoval adresu, telefonní číslo a naléhavou výzvu každému, kdo mohl hoča připomínajícího Henryho vidět, aby okamžitě kontaktoval jeho rodiče. **PROSÍM!!! ZOUFFALE SHÁNÍME INFORMACE O JEHO SOUČASNÉM MÍSTĚ POBYTU.**

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.